

Edebiyat Defteri

mesut.iftci **-Şiirleri-**

OluŐturulma Tarihi:
13 Şubat 2024 Salı

Yayınlayan:
Edebiyatdefteri.Com
Türkiye'nin Kùltür ve Sanat Platformu

ZOR

Gökyüzünde bir hüzün,
Sağanak halinde düşüyor yeryüzüne
Ve sonbaharda ölmek zor,
Sonbaharda ayrılmak tüm tanıdıklardan,
Artık alıştığın kentten,
Umursamadığın sokaklardan,
Dikkat etmediğin kavak ağaçlarından,
Ve her gün adımladığın kaldırımlardan ayrılmak
Zor, şaşırtıcı gelse de.
Asıl zor olansa;
Sonbahara defnetmek sevdiğini,
Zor...

Okumadığın kitaplar dururken kitaplığında,
Fırından aldığın taze ekmeği poşetinden bile çıkarmamışken,
Pencereyi açıp sabahın taze havasını,
Gerine gerine çekmemişken ciğerlerine,
Uyanamamak sabaha,
(Hani şikâyet ettiğin her zaman)
Ya da henüz uyanmışken düşüvermek soğuk zeminine odanın,
Ölümün soğukluğunu hissetmek tüm bedeninde,
Zor...

Asıl korktuğun ölmek miydi?
Yoksa her zaman şikâyet ettiğin hayattan ayrılmak mı?
Artık bunları düşünecek zamanın var mı?
Ölümler düşünürler mi yaşadıkları zamanı?
Bilemiyorum bunları.
Ama bildiğim;
Sonbaharda ölmek zor,
Ayrılmak sonbaharda hayattan,
Hayatına bir şekilde girmiş tüm tanıdıklardan ayrılmak
Ve dahası
Sonbahara defnetmek sevdiğini,
Zor...

Kaynak:

<https://www.edebiyatdefteri.com/siir/392678/zor.html>

anlamıyorum

Anlamıyorum yıldızlar neden bu kadar uzak,
Gökyüzü neden bu kadar karanlık
Ve insanlık neden bu kadar acımasız oldu,
Yirmi birinci asrında dünyanın...

Oysa öyle mi anlatıyorlardı şiirlerinde şairler,
Romanlarında yazarlar,
Resimlerinde ressamlar,
Bu şirin dünyayı?

Ne değişti dünden bugüne atlasımızda,
Hangi kara parçaları ayrıldı birbirinden
Ve hangi denizler kuruyuverdi bizim haberimiz yokken?

Dedemizden kalan bir avuç toprak mı yalnızca,
Babamızdan vasiyetimiz unutmak mı kendilerini yoksa?
Ne çabuk unuttuk annelerimizin gözyaşlarını
Ve ne zaman hapsettik kendimizi sibernetik ağların tuzağına?

Yoksa o siyah önlüklü çocuk ben değil miydim?
Hayat bilgisi kitabının arasında kurutulmuş çiçekler,
Ve beslenme çantasında yalnızca bir dilim ekmek,
Birkaç tane zeytin ile bir parça peyniri olan?

On kasımlarda beyaz yakasını çıkaran,
Silgisi kaybolmasın diye boynuna ipe bağlayan,
Kurşun kalemi daha fazla kullanayım diye,
Arkasına ek yapan,
O kafası üç numara tıraşlı,
Ayakkabısı yamalı,
Ve de kepçe kulaklı,
Mavi kadife pantolonlu çocuk,
Ben değil miydim?

Bu kadar yeninin arasında nasıl eskidi yaşananlar?

Anlamıyorum....

Kaynak:

<https://www.edebiyatdefteri.com/siir/402123/anlamıyorum.html>

On Dokuzumda ve Alacaklıyım

On dokuzuma bastım bugün,
Çocukluğumdan birkaç sene alacaklıyım,
Yaşayamadığım çocukluğumdan,
Annesiz ve babasızlığımdan birkaç yıl alacaklı.

Yaşıtlarım okula giderken ben,
Soğuk caddedeki, soğuk köşemde
Soluk ayakkabılar beklemekteydim parlatmak için.
İşte bu yüzden alacaklıyım o soğuk caddenin,
Soğuk köşesinden birkaç sene.

Yaşıtlarım yeni ayakkabılar giyerken ben,
Çöp kutularına atılmış eski ayakkabılarla adımlıyordum sokakları.
Üşümesin diye ayaklarım poşet sarıyordum eski ayakkabılara,
Kağıt sarıyordum ayaklarım.
İşte bu yüzden alacaklıyım yeni ayakkabıların,
Mutlu sahiplerinden birkaç sene.

Yaşıtlarım geceleyin uyurken sıcak yataklarında,
Ben dayak yiyordum sokak serserilerinden,
Kendini bilmez zengin zibidilerden
Ve eğlence olsun diye içip
Eğlence olsun diye döven sarhoş köpeklerden.
İşte bu yüzden kırılan kemiklerimden,
Patlayan dudağım ve çürüyen etimden alacaklıyım,
Alacaklıyım birkaç sene.

On dokuzuma bastım bugün,
İslahevindeydim önceleri,
Cezaevine sevk ettiler sonra büyüdüm diye.
Koğuşlarda en az hücreler kadar soğuk,
Birkaç sene alacaklıyım hayattan,
On dokuzumdayken bugün ben.

Kaynak:

<https://www.edebiyatdefteri.com/siir/408203/on-dokuzumda-ve-alacakliyim.html>

öldüğümde

Esvaplarımı başkalarına verirsiniz,
Benim gibi kilolusunu da bulamazsınız ya,
Dar gelenim çoktur esvaplarım arasında,
Hayatımda bana dar gelen insanların çokluğu kadar,
Ya da bana dar gelen duyguların fazlalığı gibi.

Kaynak:

<https://www.edebiyatdefteri.com/siir/411813/oldugumde.html>

Yıldızsız Bir Gecede

Yıldızsız gecelere kan kusar ömrüm,
Korku kol gezerken şakaklarımdan tüm bedenime,
Sokaklar ıssızdır
Ve yağmurla gelir ölüm bu şehre.
Kimse yağmurlu bir günle gelen ölüme üzüldüğü kadar
Üzülmez günlük güneşlik bir ölüme.

Bileklerimden yakalamış beni zaman,
Bükülmez diye bildiğim gençliğimden.
Aykırı bir anda gelmişim dünyaya,
Heybetli gökyüzüne yükselmiş çığığım.
Heybetsiz olansa benmişim,
Bebekmişim.

Kurumuş kan damlaları biriktiririm günlüğümde,
Adı sanı bilinmez şiirler mezarlığıdır sayfalarım bir bir,
Olmamış bir şarkı ya da yazık edilmiş bir şiir,
Hangisini sevmezsen işte o benim.
Asi bir yalnızlıkta taşınır benliğim.

Yanlış anlaşılmuş bir fikir kadar anlamsızdır ömrüm,
Anlatılamamışlığın elleri yakamdadır.
Suskunluğum hıncımdandır,
Cümlelerim aptallığımdan.

Bir kavgadır benim hayatım,
Kemiklerin kırıldığı,
Dudakların patladığı,
Beklenmedik yumrukların yüzüme çarptığı,
Kan revan içinde bir kavga.
Derman bulamam yürümeye çoğu zaman,
Derman bulamam ağlamaya.
Uykuya bırakırım ağrıyan yerlerini ruhumun,
Uykuya bırakırım tüm kırık acılarını.

Sokaklar karanlık,
Tüm ışıklarını çaldırmışım hayallerimin,
Gökyüzü de kapalı, görünmüyor yıldızlar,
Şarkılar susmuş,
Şiirler ıssızlaşmış ruhuma.
Belki de ölüm gizlenmekte dakikalar arkasında.
Korku gezinir omuriliğimden parmak uçlarıma.
Gençliğimden bir gün isterim safça,
Sanki yaşlanmış gibi hayallerim.
Ben hala,
Gözleri öfkeyle dolu o gencim.

Kaynak:

<https://www.edebiyatdefteri.com/siir/413600/yildizsiz-bir-gecede.html>

BENİM GİBİ

Kendime gelmek içindi,
Koşar adım yazdığım tüm şiirler.
Meğerse çoktan geçmişim kendimi
Ve çoktan geçmişim kendimden.

Aslında,
Olmasa da olur bir kafiyenin telaşındaymışım.
Hayat diye bildiğim bu hapishanede,
Gardiyan! diye bağırmışım kendi gölgeme.
Özgürüm sanmışım prangalarımı unutup,
Güneş sanmışım gördüğüm ilk ışığı,
Aldanmışım.

Elimdeki kan bana aitmiş meğerse
Ve delikanlılık diye bildiğim,
Bir delinin var olmayan sanrılarıymış.
Hangisi gerçek diye düşünürken yitirmişim gerçeği
Ve geleceği.
Aynı güne hapsolmuş ömrüm,
Aynı sıkıcı güne
Ve hiçbir zaman yarınım olmamış.

Ne kendine gelebiliyor insan benim gibi,
Ne kendini geçebiliyor insan benim gibi,
Ne kendinden geçebiliyor insan benim gibi.
Bir koşuşturmaca ki bu,
Kanter içinde ölür de insan ulaşamaz hiçbir yere,
Benim gibi.

Kaynak:

<https://www.edebiyatdefteri.com/siir/414841/benim-gibi.html>

Aralıkta Bir Kahır

Sis çökmüştü tüm şehre,
Sokak lambaları titriyordu.
Otomobil gürültüleri köpek havlamalarına karışıyordu.
Sıcak evlerin ılık bacalarından,
Kül rengi dumanlar yükseliyordu gökyüzüne.
Aylardan aralıktı,
Sokaklar sessiz,
Caddeler ıssızdı.
Polis arabaları geziniyordu yalnız sokaklarda.
Aralık ayı acıklıydı.
Paslı demir tadı yayılıyordu gönüllere.
Sanki yalnızlık tüm şehri kuşatmıştı.
Yıldızlar ve ay görünmüyordu,
Gökyüzü karanlıktı.
Sanki şehir can çekişiyordu.

Sessizliği bıçak gibi kesen bir çığlıktı,
Her çığlık gibi gökyüzüne uzanmak isterken kayboldu.
Bir sokağın kirli ve soğuk kaldırım taşlarına,
Sıcak ve kıpkırmızı kan yayılmaya başladı sonra.
Yayılan kanın buharını izledi sahibi.
Nefes almakta zorlanıyordu.
Gözleri yaşlıydı, ağlamaya çalışıyordu.
Tüm bedenine yayılıyordu kaldırımın soğuğu,
Sokak lambaları kararıyordu.
Sonra son nefesini savurdu gökyüzüne.
Gözleri kapanmıştı.
Sonra şehir sanki hiçbir şey olmamış gibi,
Eski çekilmez halini almıştı.

Ertesi sabah çöpçüler buldular merhumeyi,
Bedeni kaskatı kesilmişti,
Kaldırım taşlarına yayılan kanı siyaha dönmüştü.
Saçı başı darmadağınıktı.
Ayakkabısının birisi çıkmış,
Diğerinin topuğu kırılmıştı.
Şehir yaşlı bir verem hastası gibi öksürüyordu.
Polis sirenleri yankılanıyordu sokaklarda.

Sahne adı Mehtap,
Gerçek adı Fatma'ydı.
Yirmi yaşında bir kadın,
Kötü yola düşmüş besbelli.
Bir tane çocuğu vardı,
Çocuğunu yetimhane aldı.
On yedi yaşında kaçmıştı köyünden,
On sekizinde düşmüştü pavyona,
On dokuzunda çocuğu olmuştu
Ve yirmisinde öldü.
Cesedi,
Hayatı kadar kirli bir sokakta bulundu.
Ana haber bültenlerinde bahsedilmedi kendisinden,
Gazetelerde birkaç satır yazı oldu.
Aralık ayı devam etti sonra.
İnsanlar işlerinden evlerine döndüler o günün akşamı,
Sokak lambaları titreyerek yanmaya,
Köpekler havlama devam ettiler.
Sıcak evlerin ılık bacalarından,
Kül rengi dumanlar yükseldi gökyüzüne.
Polis arabaları başladı ıssız sokaklardaki devriyelerine.

Yıldızlar ve ay görünmüyordu,
Gökyüzü yine karanlıktı.
Şehir yine can çekişiyordu dünkü gibi.
Her şey dünkü gibiydi.
Sanki Fatma hiç ölmemiş,
Sanki Fatma hiç yaşamamıştı.
Fatma'nın kararmış kanı kaldı kirli kaldırım taşlarında.
Bir de kızı yetimhanede.
Daha bir yaşında...

Küçük bir kız çocuğu,
Geziniyor yemyeşil kırlarda.
Ellerinde demet demet çiçek,
Gülümsüyor çocukça.
Yanına yaklaştım,
Adını fısıldadı;
Fatma'ydı.

Kaynak:

<https://www.edebiyatdefteri.com/siir/416582/aralikta-bir-kahir.html>

Yağmur Damlasının Öyküsü

Sağanak halinde düştüm yeryüzüne,
Gökyüzünün evladyken henüz,
Doymamışken bembeyaz bulutlar arasında uyumaya,
Doymamışken maviliğimin güneşle olan dansına,
Çamurun ve soğuşun içine düştüm,
Gökyüzünün gözünden,
Sağanak halinde bir yağmurla.

Gözyaşlarına karıştım ilkin,
Okyanus suları gibi tuzlu,
Okyanus suları kadar fazla,
Okyanus suları kadar hırçın gözyaşlarına.
Toprak bu kadar mı susamıştır yağmura,
Ağaçlar bu kadar mı hasrettir bir damla suya?
Düştüm yanaklarından insanların,
Düştüm toprağa ve ağaca,
Düştüm en kurak iklimin,
En onulmaz yangınına.

Düştüm diye üzölmüştüm,
Gökyüzündeki evimden,
Yeryüzündeki karmaşanın içine.
Huzurun kollarından,
Kavganın, savaşın ve çamurun içine.
Sonra can oldum toprağa,
Can oldum ağaca ve yapraklara,
Can oldum türlü türlü hayvana,
Can oldum gözyaşı akıtan insana
Ve anladım ki düşmeliymişim,
Gelmeliymişim yeryüzüne,
Sağanak halinde bir yağmurla.

Ağır mesaisindeyken hayat kavgasının,
Kavganın, savaşın ve karmaşanın,
Hırçın dalgaların,
Geçit vermez yüksek dağların,
Göllerin, nehirlerin ve akarsuların,
Can veren telaşındayken
Ve tam da unutmuşken gökyüzündeki evimi,
Boram boram yükseldim tekrar gökyüzündeki evime.
Bembeyaz bulutlar ve masmavi gökyüzü,
Beni beklerlerken güneş tuttu ellerimden.
Ama sevinemedim döndüğüm için.
Çünkü aklım kaldı yeryüzünde,
Çünkü gönlüm kaldı,
Yükselsem de gökyüzüne boram boram,
Aslında ben yeryüzünde kaldım.

Kaynak:

<https://www.edebiyatdefteri.com/siir/430028/yagmur-damlasinin-oykusu.html>

BENCİL

Bir varmışım,
Çok yanmışım,
Ben kanmışım,
Sen sanmışım.

Oluyordu...

Sonra baktım yokluktum,
Varolmayan mutluluktum,
İstenmeyen tutukluk,
Kaybolunan sonsuzluktum.

Aslında çok fazla şanssızdım,
Bir o kadar da bahtsızdım,
Robinson kadar yalnız,
Ve Cuma kadar ıssızdım.

Don Kişot'la koşmuşum,
Alice ile yorulmuşum,
Küçük prens gibi bomboş,
Kırk Harami kadar sarhoşum.

Yalnızlığa yenilmişim,
Aslında çok sevilmişim,
Uzakları düşlerken,
Yakınlara serilmişim.

Bir varmışım,
Çok yanmışım,
Ben kanmışım,
Sen sanmışım.

Olmadı...

Kaynak:

<https://www.edebiyatdefteri.com/siir/433212/bencil.html>

AĞIT

Toprağında biten gln kokusu,
Sigara dumanının zehirlediği ciğerlerimde
Ve beynim karanlık kıvrımlarında dolaştığında,
Affetmiş olacağım seni.

Sen son nefesini acılar içinde gökyüzüne savururken,
Ben nefretinle dişleyeceğim dudaklarımı,
enemden szlen kan,
Nefretim mührü olacak.

Belki göremeyeceğim seni,
O eylül sabahı sana dair son görüntü olacak zihnimde,
Güneşli günlerde uyanmaktan da nefret edeceğim,
En az senden nefret ettiğim kadar.

Ruhunun gazap içinde kıvrınması süsleyecek düşlerimi,
Seni bensizlikle cezalandıracağım.
Doğurduğun dehşetin olacak,
Tüm beddualarımda adın geçecek.
Sen yine de sesimi duyamayacaksın.
Gözyaşları akıtacağım sana,
Sen bu tuzlu damlaları göremeyeceksin.
Gözyaşlarım nefretimle buharlaşacak,
Acı, damla damla yağacak ömrüne.
Kaçmak isteyeceksin, kaamayacaksın.
Tüm kapılarını kapatacak hayat,
Çıplak ayakların beddua taşlarımla kanayacak.

Bir gün nefretim küllenmiş, üzerinde dumanım tterken,
Kanser haberin gelecek, zleceğim.
Sonra leceksin ansızın,
Kötü haber çabuk duyulacak,
Kulaklarımdan girecek acın, tüm bedenim yanacak.
Kllerim küllerine karışacak.
Öleceğim sanacağım,
Bir başıma kalacağım
Ve sonra mezarını arayacağım uzun uzun.
Bırakmayacak hayat ellerimi,
Gelemeyeceğim yanına.

Tüm yaptıklarını silecek lm,
Tüm hissettiklerimi
Ve sen yine göremeyeceksin gözyaşlarımı.
şimdi ben pişmanım,
Sen yoksun.
Yaşasaydın affetmezdim ama
ldn...

Mesut iftci

Kaynak:

<https://www.edebiyatdefteri.com/siir/884660/agit.html>

İKTİSADİ HİSSİYAT

Giderler defterine yazıldı sevdalar,
Gelirler defterine not düşüldü keder,
Bilançosu çıkarıldı yaşananların,
Çapraz kur sevdan
Çarpan etkisi bahar,
Faizsiz kazanç sevgiler.

Yalnızlık ve vergiden muaf hüznler,
Hesapsız yaşanan ürperişler,
Faturası olmayan öpüşmeler,
Ömür aşkın geminde, başladı serzenişler.
Efkar enflasyonu hissedilen,
Menkul sevdalar, makul göz temasları,
Üç haneli duygular,
Gecelik faizinde çıldırtan sevişmeler.
Mektepli iç çekişler sonra,
Okul çıkışında vadesiz kesişmeler,
Bağdaştırılmayan çakışmalar,
Birkaç lota kanan iflasın eşliğinde birleşmeler.
Spekülatif şiirler,
Aşk fakiri şairler.

Toplamında ömür,
Aşkında gamzeli dilberler,
Kaçınıcı oturmundasın gönlüm?
Kaçınıcı el koyması hisselerine sevgilinin?
Kaçınıcı iflası düşlediklerinin?
Senetlerinin icrasını kaldırır mı yüreğin?

Bir de vadesine fark çıkarmasa aşk...

Kaynak:

<https://www.edebiyatdefteri.com/siir/885519/iktisadi-hissiyat.html>

Yürek Yüğü

Sakıncalı bir sevda taşıyordu adam yüreğinde,
Silinmeye yüz tutmuş bir sima vardı belleğinde.
Sözleri yasaklanmış bir şarkı,
Unutmaya yüz tutmuş bir şiir,
Maviliğini yitirip griye çalan bir gökyüzü
Ve olmasa da olurmuş kıpır kıpır duygular gibi
Tarifi zor bir sevda.

Yazık edilmiş bir ömrün seyrüsefer defterinde,
Büyük harflerle yazılmış bir çileydi bu sevda,
Adamın cebinde hayalleri,
Hayallerinden geri kalanlar,
Terk ettikleri, terk edilmeleri,
Bir türlü kabuk bağlayamayan yaraları,
Tedavülden kalkmasına az kalmış umutları
Ve umut kırıntıları vardı.

Aslında her şeye geç kalınmış olmasa da,
Geç kalınmış hissi semirmişti zihninde
Ve artık hiçbir şey durmuyordu yerli yerinde.

Gençlik hülyaları çok uzaktaydı artık,
Kavak yelleri çoktan dinmişti,
Fırsat otobüsleri bir bir kaçırılmış,
Hayat otobanın da bir başına kalınmış
Ve istenilmeyen bir otostop hikâyesi başlamıştı.

Belki erken gidilmiş,
Belki geç kalınmış,
Hepsi yarım,
Hiç biri tamamlanmamış,
Hiçbir zaman murat alınmamış,
Uğrunda hiçbir şey verilememiş,
Uğrunda hiçbir şey alınmamış,
Kırık dökük sevda hikâyeleri arasında,
Okunmaya bile cesaret edilememiş bu sevda,
Adamın kendisine bile söyleyemediğiydi,
Kendinden bile gizlediği.

Fırtınalı deniz yutmak ister ya her şeyi,
Ve dinginleştğinde karaya bırakır öfkeyi,
Gençlik fırtınasının derinlere gömdüğü bu sevda,
İhtiyarlık dinginliğinde vuruyordu işte karaya.

Yitirilmiş,
Yazık edilmiş,
Hiç ulaşılammış olsa da,
Sakıncalı olarak kalsa da,
Bu yangın tekrar tekrar yansa da,
Yorulmadan ve artık hayıflanmadan
Bu sakıncalı sevdayı taşıyordu adam yüreğinde
Ve silinmeye yüz tutmuş bir sima vardı belleğinde.

Kaynak:

<https://www.edebiyatdefteri.com/siir/985591/yurek-yuku.html>

SONBAHAR MELANKOLİSİ

İdeolojik çıkmazların cenderesinde can çekişiyor zihnim.
Asırlık olmuyorlarımın yanı başında duruyor;
Hafifmeşrep olabilirlerim,
Hayıflanmalara adanan ne yapsan olmuyorlarım,
Toplanan, bölünen, çarpılan ve çıkarılan ömrüm,
Ömür zayiisine konu olan yaşanmasa da olurmuş duygularım,
Duygusuzlarım, fütursuzlarım, lüzumsuzlarım
Bizlerim, sizlerim, onlarım,
En çok da yalnızlardanım,
Kanmışlardanım,
Kandırılmışlardanım,
Bir türlü boy atamamış; filizlenememiş umut fidanlarım,
Katledilmiş fikir ormanlarım,
Yazık edilmiş çocukluk anılarım,
Azlarım, azımsanmışlarım,
Çoğalan acılarım,
Sağlaması imkânsız sanrılarım,
Sevdiklerimden armağan sancılarım,
Olmasa da olur yancılarım
Ve çözümsüz çok bilinmeyenli meşhur denklemim,
Yabancı değil bizzat kendimim,
Benim...

Eski bir şarkıyı ben dinlenmeyi özlemiş,
Unutulmuş birkaç satır şiir,
Klasik olamamış bir semt romanı,
Meşhur olamamış bir zamanlama hatası,
İçimizden biri aslında,
En uzağımızda tuttuğumuz hani,
En uzağınızda tuttuğunuz yani,
Tutamadığınız belki de,
Kaçırdığınız;
İçimizden, içinizden biri,
İçimize ve içinize yabancı,
Çoğunuz gibi yalancı,
Kadir kıymet bilmez bir talancı,
Mağrur olamamış müzmin bir mağdur,
Çoğunlukla azınlıkta kalmış bir haymatlos,
Belki de istenmeyen kötü huylu zihinsel bir ur,
Büyümeye adanmış kendini, ölümüne.

Şimdi bu sonbahar sabahında,
Şimdi böyle yağmur yağarken ığıl ığıl,
Şimdi hüzünden başka his kalmamışken geriye,
Şimdi şiirden başka merhem olamazken,
Bulamazken,
Yani birdenbire belki de,
Ortada bir sebep kalmamışken,
Yazmak, anımsamak, anımsatmak,
Ben,
Düşlerim
Ve düşündüklerim.
Zamanın anaforunda var olmayı becerememiş bir kara delik,
Bir tür hiçlik,
Bir nevi hiç edilmişlik,
Belki de yalnızca boş vermişlik,
Bu his,
Bu hezeyan,
Bu yıkıntı,
Bu çöküntü,

Bir anlamı mı olmalı,
Yoksa tüm anlamlardan mı arınmalı?
Benliğim...

Mesut ÇİFTÇİ

Kaynak:

<https://www.edebiyatdefteri.com/siir/986426/sonbahar-melankolisi.html>

BİZLER

BİZLER

İstem dışı hayallere kapılan bir kalbin,
Çok hevesli takipçileriydik,
Zihinlerimize sırt çevirip,
Alabildiğine geniş maviliklerde koşmayı düşlemiştik.

Ne mavilikler var oysa şimdi hayatımızda,
Ne düşlediğimiz bahçeler,
Ne de kalbimizin kapıldığı hayallerden bir katre,
Yalnız ve gri,
Gri ve karanlık,
Tüm renklerimiz solmuş,
Zihnimizin prangalı mahkûmları olmuşuz.

Zaman birer birer katletmiş düşlerimizi,
Birer birer avlamış hayallerimizi,
Aslında dünya o düşlediğimiz yer değilmiş,
İçinde yaşadığımızı inandığımız masalın,
Nazlı kahramanları da değilmişiz.
Beğenilmeyen bir sinema filminde,
Hiçbir sözü olmayan
Ve hiç kimsenin dikkatini çekmeyen,
Figürasyon gibi,
Bizim gibi,
Gelip geçmişiz.

Hiçbir zaman patlamamış flaşlar yüzümüzde,
Hiçbir zaman serilmemiş kırmızı halılar önümüze,
Senet sepetten başka imzamızı isteyen de olmamış,
Yalnızlığımız, düşlerimiz ve biz var olmayanda yitirilmişiz.

Heyhat!
Ağrılı bir ömrün,
Sancılı çocukları,
Ne umduk, ne bulduk sorusunun cevapları,
Yanlılığın ve yalnızlığın kurbanları,
Geceler neden bu kadar uzun,
Gündüzler neden bu kadar anlamsız
Ve bizler neden bu kadar mutsuzuz?

Hakikat yaşamak olsa da bizler sonu bekliyoruz...
MESUT ÇİFTÇİ

Kaynak:

<https://www.edebiyatdefteri.com/siir/986709/bizler.html>

DOSTA MEKTUP

Üzülme düştüm diye,
Düşmeden öğrenemezsin yürümeyi,
Yürümeden gidemezsin uzaklara
Ve ancak uzaklar öğretir sevmeyi...

Yaralarının kanamasına aldırma,
Kanamadan kabuk bağlamaz hiçbir yara.
Kabuk bağlamadan yaraların, iyileşemezsin unutma
Ve yaraların olmadan öğrenemezsin insan olmayı.

İncitmeden yaşayabilirsin belki,
Ama incinmeden yaşaman imkânsız,
Muhakkak kanayacak bir yerlerin
Ve muhakkak yaralanacak kalbin.

Sargı bezi ve merhem ararsan,
Yaralı yerlerine kalbinin,
Geriye bakmayı bilmelisin,
Geride bıraktıklarını görmelisin.

Ancak zaman ilaç olur sana
Ve ancak zaman kabuk bağlatır yaralarına,
Sıcağıyla hissetmediğin acıları,
Ancak zaman verebilir ve unutturabilir sana.

Acıları da olmalıdır insanın,
En az sevinçleri kadar,
Yoksa ne insan olabilir insan
Ne de insanca yaşamayı öğrenebilirsin inan.

Ne durumda olduğun değil,
Ne kadar umut ettiğindir önemli olan.
Umudu yoksa insanın,
Yarası olmasa da yaşayamaz inan.

Şimdi... Sevgili Dostum...

Üzülme düştüm diye,
Düşmeden öğrenemezsin yürümeyi,
Yürümeden gidemezsin uzaklara
Ve ancak uzaklar öğretir sevmeyi...

MESUT ÇİFTÇİ

Kaynak:

<https://www.edebiyatdefteri.com/siir/987025/dosta-mektup.html>

ÖMÜR

Kavgalar gördüm,
Kavgalarım oldu
Yendim ve yenildim.
Üzdüm ve üzüldüm.
Kanattım ve kanadım.
Ne yapmışsam onu gördüm.

Sevdalar gördüm,
Sevdalarım oldu.
Sevdim ve sevildim.
Terk ettim ve terk edildim.
Üzdüm ve üzüldüm.
Ne yapmışsam onu gördüm.

Hüzünler gördüm,
Hüzünlerim oldu.
Aydınlık ve karanlık günler,
Kederler ve burukluklar,
Yanlılıklar ve yalnızlıklar.
Ne yaşamışsam onu gördüm.

Çocuklar gördüm,
Çocuklarım oldu.
Mutlu ve ağlamaklı,
Neşeli ve hüzünlü,
Küçük ve büyümüş.
Ne göstermişsem onu gördüm.
Hayaller gördüm,
Hayallerim oldu.
Haylaz ve umarsız,
Olmaz ve oldurulamaz,
Umutlu ve umutsuz,
Ne kadarsam onu gördüm.

İnsanlar gördüm,
İnsanlar tanıdım.
Akıllılar ve aptallar,
Zenginler ve fakirler,
Mutlular ve üzgünler.
Ben ne isem onu gördüm.

Ölümler gördüm.
Sanki hiç yaşanmamış gibi kaldı hayatlar...

MESUT ÇİFTÇİ

Kaynak:

<https://www.edebiyatdefteri.com/siir/987353/omur.html>

BİLİYORSUN İŞTE

Biliyorsun,
Hiç dokunmasan kanamayacak,
Kanmayacaksın da,
Biliyorsun işte.

Yangınım yalnız beni yakıyorsa,
Geride kalıyorsa tüm yaşananlar,
Ne yapsam olmuyorsa defalarca,
Biliyorsun işte.

Her defasında kendimle karşılaşmaktan sıkıldım aynada,
Kendi sesimi işitmekten sıkıldığım kadar işte,
Kendi ismimle çağrılmaktan nefret ediyorum artık,
Biliyorsun işte.

Mükemmeli arayan hasarlı varlıklar arasındayım,
Basitliğimi seviyorum, hasarlı yanıma aşığım,
Aslında,
Narsizm yanlısı bir yalancıyım.

Ama
Biliyorsun,
Hiç dokunmasan kanamayacağım,
Kanmayacağım da,
Biliyorsun işte.

Kendi merhemim yokken,
Nasıl sürersin beni kanamalı yaralarına?
Ben ölmeye giderken,
Hangi parlak rengi katabilirim hayatına?

Karşındaki benim,
Biliyorsun işte.

mesut çiftci

Kaynak:

<https://www.edebiyatdefteri.com/siir/987684/biliyorsun-iste.html>

KAÇINCI

Özlediğim rehavet yazda da değilmiş meğer
Kış diye üzülürken ben, birden bire geldi bahar,
Ardından uçsuz bucaksız yaz,
Sarı başak buğday tarlaları,
Güneşin kavurduğu tenim,
Aynı buhranın içinde sıkışıp kalmış bedenim.
Bir umudum sonbaharda,
Meşhur hüznün mevsimi,
Sarabilir mi yaralarımı,
Merhem olabilir mi onlara?

Hâlbuki geçmişte kalan kaçınıcı kış,
Maziye gömülen kaçınıcı bahar
Ve yaşanan kaçınıcı yaz?
Sonbahara bağlanan kaçınıcı umut filizi,
Umutsuz olmuyor ya işte,
Belki de ondan bu bekleme hali.

Bitip tükenmez bir özleme hali,
Bir türlü alışılmayan,
Neyi özlediğini bile bilmeden,
Tam da mutlu olduğunu zannederken,
Tam da kazandım diye haykırmaya hazırlanırken,
Kaçınıcı hüznün, kaçınıcı yenilgidir yaşanan?
Hayat dedikleri bu mu yoksa
Koşup ulaşamamak mı sonsuzluğa?

Soru işaretleri birer çengel ruhumda,
Takılıp çekmekte etimi ve tenimi,
Kaçınıcı kan revan içinde kalmışlığım bu?
Kaçınıcı kaçamayışım acıdan?
Usandım ama uslanmadım yaşamaktan.

MESUT ÇİFTÇİ

Kaynak:

<https://www.edebiyatdefteri.com/siir/988612/kacinci.html>

İKİ YÜREK

Hüznün kollarında iki yürek,
Birisi kırgın,
Diğeri bambaşka bir baharın hayalinde...

Aynı romanın farklı bölümlerinde kalmış aşk,
Farklı semtlerinde,
Farklı karakterlerle.

Aristokrat bir gülümseme yayılıyor suratımda,
Spartaküs'ün umudu,
Sokrates'in bilgeliği,
Ya da Sezar'ın kendini beğenmişliği,
Hangisini öğrenemedik tarihten?
O çok sevdiğin kitaplardan?

Napolyon'un hırslıydı bizdeki,
Petro'nun deliliği.
İvan Pavlov'un iftihar edeceği kimselerdik.
Düşünmeden,
İçgüdülerimizde hareket ederdik.
Freud gibi baktık dünyaya
Ve Hitler gibi yenildik.

Hüznün kollarında şimdi iki yürek,
Birisi kırgın,
Diğeri bambaşka bir güneşin altında...

MESUT ÇİFTÇİ

Kaynak:

<https://www.edebiyatdefteri.com/siir/988908/iki-yurek.html>

HÜZNÜMÜZ

HÜZNÜMÜZ

Anlamsız bir hüznün hapisanesindeyiz,
Ellerimiz kelepçeli zihinlerimizle,
Ruhlarımız gönlümüzün hücrelerinde güneşe hasret,
Yüreklerimiz müebbet acıya hüküm giymiş.
Sanki birden bire kaybetmişiz özgürlüğümüzü,
Sanki birden bire çökmüş hüznün üzerimize
Ve sanki hiç gitmeyecekmiş gibi.

Oysa bağı açık beyaz gömleğiyle,
Güneşli bir sokakta adımlayan delikanlıydık,
Gürül gürül hayat çeşmesinde ısılıyorduk saçlarımızı.
Ya da pencere kenarında nazlı menekşelerini sulayan bizler,
Her bir çiçekten daha güzel ve daha alımlıydık,
Güneş bizden alırdı ilhamını,
Ay bizim için doğardı.

Nasıl oldu anlamadık,
Birden bire sarardı yapraklar,
Birden bire kirli griye döndü masmavi gökyüzü,
Ve birden bire kuruyuverdi hayat çeşmesi.
Dudaklarımız çatladı,
Hayallerimiz kırıldı,
Umutlarımız tükendi,
Bakmaya kıyamadıkları yüzümüze çizgiler bıraktı zaman,
Saçlarımıza aklar.
Sonra bitmek tükenmek bilmeyen hüznün.

Şimdi her adımda bir acı,
Bir pişmanlık, bir iç çekiş.
Oysa böyle mi başlamıştık hayata?
Böyle mi çıkmıştık yola?
Nerede o temiz yüzlü çocuklar?

MESUT ÇİFTÇİ

Kaynak:

<https://www.edebiyatdefteri.com/siir/989258/huznumuz.html>

GÜNEŞLİ SABAHLAR

Işıklar kapandığında başlar ağıtlar,
Karanlığın içinde büyür çığlıklar,
Yalnızca hastalıklar değildir geceleyin azıtan,
İnsan ruhunun üzerinde de gezinir gecenin laneti,
Sonra hiçbir şey olmamış gibi uyanır insan,
Güneşli bir sabaha.

Geceleyin olur aslında ne olursa,
Şehvet ve nefret iç içedir.
Dokunulmaya aç bedenler sırlı sıklam sarırlılar çarşaflara,
Hiç bitmesin bu pürüzsüz sıcaklık diye düşlerken,
Davetkâr ıslaklıklarda son bulur hazzın dokunulmazlığı.
Sonrası koşup da ulaşamamanın pişmanlığı,
Sonrası unutmak için uyumak.

Öyle bir açlık gizlidir ki çıplak bedenlerin içinde,
Hiçbir zaman hiçbir dokunuş doyuramaz bu açlığı,
Doyuruldukça derinleşir,
Doyuruldukça yutar bedenini insanın.
Aptal aptal gezinirken şehvetin karanlık yollarında,
Birbirine aşık bedenler,
Çıkamaz sokakta görmeye başlarlar birbirlerinin mahremlerini.

İşte en sevdiğinin bu halini görmek için dertlenirsin,
Gördüğünde ise ıssızlaşır birdenbire ruhun
Ve insan istediğine kavuştuğunda eskimiştir isteğin,
Yeni şeyler istemeye başlarsın sonra.
Güneşli sabahlarda son bulur bu yenilik isteği,
Geceyi hatırlamamak için boş sözler edilir.
Geceyi hatırlayan ise geceden alacağı olandır.

Geceleyin bozular tüm yeminler
Ve güneşli sabahlarda hatırlanır tekrar.
Kim bilir kaç beden gezinir gecenin içinde aç aç,
Kim bilir kaç yemin bozular gecenin karanlığında,
İyi ki güneşli sabahlar var.

MESUT ÇİFTÇİ

Kaynak:

<https://www.edebiyatdefteri.com/siir/989503/gunesli-sabahlar.html>

YALNIZIN ŞİİRİ

Sessizliğin kırsalındayım
Ve dişlerimin arasından dökülen;
Silikleşmiş birkaç kelime,
Hani can yakan yürek yangınından çıkmış,
İsten dumandan kapkara,
Tam yanacakken,
Tam da yanmışken sıyrılıp çıkmış,
Konuşulmasa da olurmuş,
Biraz yaralı, yorgun ve kırgın kelime,
Sessizliğin kırsalında ve yalnız...

Hâlbuki
En kalabalığıydım ben insanların,
En ağız dolusu güleni,
En neşelisi
Ve en öfkelişi.
Tutkularımdan alev alırdı güneş,
Sevgimle ısınırdı yeryüzü,
Şefkatimin yumuşaklığında yok olurdu nefretler.

Oysa
Kendimi bile görememekteyim aynalarda şimdi,
Gölge uzadıkça uzamış bedenim kayıplarda,
Ruhum uçup gitmiş yokluğun kollarına.
Varlığını kaybetmişim,
Varlığını kaybetmişim,
Kaybetmişim.

Sessizliğin kırsalındayım,
Sensizliğin bozkırı
Ve yalnızlığın aman vermez çölünde
Ve bir başıma...

MESUT ÇİFTÇİ

Kaynak:

<https://www.edebiyatdefteri.com/siir/990674/yalnizin-siiri.html>

KAVGADIR

Yıldızsız gecelere kan kusar ömrüm,
Korku kol gezerken şakaklarımdan tüm bedenime,
Sokaklar ıssızdır
Ve yağmurla gelir ölüm bu şehre.
Kimse yağmurlu bir günle gelen ölüme üzüldüğü kadar
Üzülmez günlük güneşlik bir ölüme.

Bileklerimden yakalamış beni zaman,
Bükülmez diye bildiğim gençliğimden.
Aykırı bir anda gelmişim dünyaya,
Heybetli gökyüzüne yükselmiş çığığım.
Heybetsiz olansa benmişim,
Bebekmişim.

Kurumuş kan damlaları biriktiririm günlüğümde,
Adı sanı bilinmez şiirler mezarlığıdır sayfalarım bir bir,
Olmamış bir şarkı ya da yazık edilmiş bir şiir,
Hangisini sevmezsen işte o benim.
Asi bir yalnızlıkta taşınır benliğim.

Yanlış anlaşılmiş bir fikir kadar anlamsızdır ömrüm,
Anlatılamamışlığın elleri yakamdadır.
Suskunluğum hıncımdandır,
Cümlelerim aptallığımdan.

Bir kavgadır benim hayatım,
Kemiklerin kırıldığı,
Dudakların patladığı,
Beklenmedik yumrukların yüzüme çarptığı,
Kan revan içinde bir kavga.
Derman bulamam yürümeye çoğu zaman,
Derman bulamam ağlamaya.
Uykuya bırakırım ağrıyan yerlerini ruhumun,
Uykuya bırakırım tüm kırık acılarını.

Sokaklar karanlık,
Tüm ışıklarını çaldırmışım hayallerimin,
Gökyüzü de kapalı, görünmüyor yıldızlar,
Şarkılar susmuş,
Şiirler ıssızlaşmış ruhuma.
Belki de ölüm gizlenmekte dakikalar arkasında.
Korku gezinir omuriliğimden parmak uçlarıma.
Gençliğimden bir gün isterim safça,
Sanki yaşlanmış gibi hayallerim.
Ben hala,
Gözleri öfkeyle dolu o gencim.

MESUT ÇİFTÇİ

Kaynak:

<https://www.edebiyatdefteri.com/siir/990785/kavgadir.html>

SIRADAN ZEHİRLENMELER

Gökyüzünde tuhaf bir alışılmışlık var bu gece,
Yıldızlar her zamankinden daha yakın,
Bulutlar uzanılsa dokunulacakmış gibi.
Hava hala soğuk
Ve sokak köpekleri hala titriyor olsa da
Sanki ay yeryüzüne incekmiş gibi.

Kaldırımlarda kar ve buz,
Sokaklarda öksürerek ilerleyen otomobiller
Ve kırmızı mavi ışıklarıyla gece devriyesi.
Sobanın başından kalkıp sokağa çıkmak isteği,
Yani soğuşun kollarına.
Belki de sigara dumanının zehirlediği odadan,
Temiz zannedilen kömür dumanlarıyla zehirlenmiş şehirde,
Temiz hava alma beklentisi.

Okunmayı bekleyen kitaplar,
Karalanmayı umut eden kağıt birikintileri,
Ve artık dinlenilmekten usanılmış birkaç müzik kaseti.
Akşam yemeğinin artıklarıyla birlikte,
Yalnız bir adamın odasının coğrafyasındalar.
Kül tablasındaki izmaritlerden
Ve sobanın etrafına dökülmüş kömür artıklarından,
Bahsetmeye ise lüzum yok.

Gökyüzünde görülen alışmışlık yalnız adamın odasında,
Yalnız adam odasının kenarında,
Bembeyaz floresan ışığının altında,
Geçmişini düşünmektedir.
Çünkü bugünün müsebbibi olarak,
Geçmişinden şüphelenmektedir.
Ama soğuk şehrin,
Sigara dumanıyla zehirlenmiş yalnız odasındaki,
Yalnız adam,
Düşünmemektedir ki;
Bugününü geçmişi
Ve geleceğini de bugünü zehirlemektedir.

MESUT ÇİFTÇİ

Kaynak:

<https://www.edebiyatdefteri.com/siir/991075/siradan-zehirlenmeler.html>

YAPAYALNIZ

Gece ve karanlık,
Karanlık ve soğuk,
Soğuk ve yalnızlık içindeyim odamda.
Geçmişimden çıkıp gelen hayaletler,
Pişmanlıklar ve olmamışlıklarla ben,
Odamın en sert ikliminde,
En çaresiz kırsalındayım yani,
Ben, gece, karanlık, soğuk ve yalnızlık,
Hayaletler, pişmanlıklar ve olmamışlıklar.
Benim hatırladığıma aldanmayın,
Hepsi de beni unutmuşlar.

Unutulmuşum,
Kaybolmuşum,
Aslında yokmuşum,
Bir varmışın dışında,
Bir yokmuşun içinde uyumuşum.
Kendi masalımda kendim mülteci,
Kendi ömrüme tutunamayanmışım,
Yanmışım.

Şimdi,
Anlamsızım,
Tarafsızım,
Yalnızım.

Gecenin içinde karanlık,
Karanlığın içinde soğuk,
Soğuğun içinde yalnızmışım,
Yansızmışım,
Yanılmışım, kanmışım,
Kandırılmışım.
Mutlu olacağımı sanmışım.
Aldanmışım.

Üzerime üzerime gelmeyin hayaletler,
Pişmanlıklar ve olmamışlıklar.
Ben ve ömrüm,
Ömrüm ve gönlüm
Kandırılmaya hazır çocuklarız hala.
Hala umut yeşertiriz
Geceleyin ve karanlıkta,
Karanlıkta ve soğukta,
Soğukta ve yalnızlıkta.

Ben ve ömrüm,
Ömrüm ve gönlüm,
Kalabalık ve tek başına,
Alabildiğine yanlı ve oldukça tarafsız.

Yapayalnız...

Kaynak:

<https://www.edebiyatdefteri.com/siir/1068009/yapayalniz.html>

MASALINI YİTİRMEK

Masalını yitirmiş bir hayalperest geziniyor zihnimde,
Gece karanlık ve Jüpiter gezegeni bir adım ötemde.
Ellerimi uzatsam gökyüzüne, tutabilirim gibi sanki
Uzanabilirim yıldızlara, aya ve komşum Jüpiter'e.

En çok ben dinlerdim babaannemin masallarını,
En çok ben korkardım masallardaki canavarlardan
Ve en çok ben kandım sanırım yalanlarına hayatın,
En çok ben aldandım zihnimin sahte gerçeklerine.

Yoksa şimdi böyle uykusuz ve böyle huzursuz,
Var olmayan bir öykünün peşinde koşmazdım sanırım.
Var olmayan kişilerle anlatmazdım derdimi,
Bir hiçliğin peşinde heba etmezdim varlığımı.

Pişman olmasam da halimden bu gece yarısı şiirimde,
Bu kadar gerçek olmasını beklemiyordum hayatın.
Nerede o sonunda iyilerin kazandığı masallar?
Mahsuscuktan olmasa ne olurdu sanki kahramanlar?

Bu kadar da büyümek istememiştim çocukken,
Yalnızca kendi ayaklarım üzerinde durmaktı dileğim,
Aslında kendi ayaklarımın olmadığını nerden bileyim?
Büyümenin yitirmek olduğunu nasıl kestireyim?

Masalını yitirmiş bir hayalperest şimdi yüreğim...

MESUT ÇİFTÇİ

Kaynak:

<https://www.edebiyatdefteri.com/siir/1068623/masalini-yitirmek.html>

2016

2016

Burası kimin hayadı?
Gelen giden dayadı
Yılların en bayadı
2016 mı dersin?

Zaman dediğin bir görece,
Düğüm düğüm bir bilmece
Güneşin etrafında dönmece
2016 ne dersin?

Bir yıla kaç acı sığar?
Bu yılda unutulur zağar
Hayatımızdaki ceyar
2016 mı dersin?

Zaman dediğin bir yalan
Zihinlerde var olan
Bu yıldan geriye kalan
2016 ne dersin?

Edip Mesut ne yılbaşı,
Çatladı gitti sabır taşı
Bu da neyin telaşı
2016 mı dersin?

Mesut Çiftci

(Hayad: bahçe, Bayad:bayat, Zağar:zahir, Ceyar; Dallas'tan JR)

Kaynak:

<https://www.edebiyatdefteri.com/siir/1069066/2016.html>

SONBAHAR MELANKOLİSİ

İdeolojik çıkmazların cenderesinde can çekişiyor zihnim.
Asırlık olmuyorlarımın yanı başında duruyor;
Hafifmeşrep olabilirlerim,
Hayıflanmalara adanan ne yapsan olmuyorlarım,
Toplanan, bölünen, çarpılan ve çıkarılan ömrüm,
Ömür zayıisine konu olan yaşanmasa da olurmuş duygularım,
Duygusuzlarım, fütursuzlarım, lüzumsuzlarım
Bizlerim, sizlerim, onlarım,
En çok da yalnızlardanım,
Kanmışlardanım,
Kandırılmışlardanım,
Bir türlü boy atamamış; filizlenememiş umut fidanlarım,
Katledilmiş fikir ormanlarım,
Yazık edilmiş çocukluk anılarım,
Azlarım, azımsanmışlarım,
Çoğalan acılarım,
Sağlaması imkânsız sanrılarım,
Sevdiklerimden armağan sancılarım,
Olmasa da olur yancılarım
Ve çözümsüz çok bilinmeyenli meşhur denklemim,
Yabancı değil bizzat kendimim,
Benim...

Eski bir şarkıyı ben dinlenmeyi özlemiş,
Unutulmuş birkaç satır şiir,
Klasik olamamış bir semt romanı,
Meşhur olamamış bir zamanlama hatası,
İçimizden biri aslında,
En uzağımızda tuttuğumuz hani,
En uzağınızda tuttuğunuz yani,
Tutamadığınız belki de,
Kaçırdığınız;
İçimizden, içinizden biri,
İçimize ve içinize yabancı,
Çoğunuz gibi yalancı,
Kadir kıymet bilmez bir talancı,
Mağrur olamamış müzmin bir mağdur,
Çoğunlukla azınlıkta kalmış bir haymatlos,
Belki de istenmeyen kötü huylu zihinsel bir ur,
Büyümeye adanmış kendini, ölümüne.

Şimdi bu sonbahar sabahında,
Şimdi böyle yağmur yağarken ıgıl ıgıl,
Şimdi hüzünden başka his kalmamışken geriye,
Şimdi şirden başka merhem olamazken,
Bulamazken,
Yani birdenbire belki de,
Ortada bir sebep kalmamışken,
Yazmak, anımsamak, anımsatmak,
Ben,
Düşlerim
Ve düşündüklerim.
Zamanın anaforunda var olmayı becerememiş bir kara delik,
Bir tür hiçlik,
Bir nevi hiç edilmişlik,
Belki de yalnızca boş vermişlik,
Bu his,
Bu hezeyan,
Bu yıkıntı,

Bu çöküntü,
Bir anlamı mı olmalı,
Yoksa tüm anlamlardan mı arınmalı?
Benliğim...

Mesut ÇİFTÇİ (30 EYLÜL 2015)

Kaynak:

<https://www.edebiyatdefteri.com/siir/1069626/sonbahar-melankolisi.html>

Ağla

Uzadı gece, akmadı yıldızlar ve bir türlü doğmadı ay,
Acı üzerine bindi acı, sel oldu gözyaşı ve yıkıldı sırça saray.

Ellerim tüm dünyayı kavrar, kollarım tutar gökyüzünü sanmışım,
Sinsi düşman yaklaşırken mahremime, ben yalanlarıma dalmışım.

Gözlerim görmez oldu ilkin, kulaklarım duymaz oldu en acı feryatları,
Gecenin karanlığında acıyı azık ederek ağlayan ve yapayalnız anaları.

Nefsimin esaretinde pislikten pislğe saplanırken sefil ruhum,
Anım unutmuş secdeyi, ellerim kaçınıcı cehenneminde gürhun?

Gerçekleri görünce titredi bedenim, sarsıldım tepeden tırnağa,
Kendi kendimi atmışım kirden ve pastan müteşekkil irinli ağa.

Tokat üstüne tokat gibi indi suratıma gördüğüm tüm gerçekler,
Birir birer kapandı yüzüme sonsuzluğuna inandığım seçenekler.

Gençliğim gitmiş elden, güçlü sandığım kollarım özler olmuş ölümü,
Bir de baktım çoktan çözmüşler çözülmez dediğim nankör düğümü.

Çiğnenmiş mabedim imansız ayakların altında, köleleşmiş tüm şehir,
Hey hat! Ben vermişim düşmanın eline anahtarlarını mabedimin bir bir.

Ağla şimdi gözlerim, ağla çaresiz mahkûmiyetime, ağla sen utanmadan,
Kör misali gelip geçtin, mahkûm ettin beni, tatlı uykulardan uyanmadan.

Kaynak:

<https://www.edebiyatdefteri.com/siir/1069757/agla.html>

NE DERSİN?

NE DERSİN?

Kaynak:

<https://www.edebiyatdefteri.com/siir/1070840/ne-dersin.html>

Kalmadı

Ne o kıpır kıpır heyecan,
Ne o eski heves,
Ne o delikanlı duruşumuz,
Ne de kayalardan fıskıran suya benzeyen coşkumuz,
Kalmadı...

Eskidi birden bire tüm dünya,
Gökyüzü ve bulutlar,
Güneş ve yıldızlar,
Bu kentin sokakları ve kalabalık caddeleri,
Mutluluğumuz ve gülümsemelerimiz,
Hepsi birden eskidiler.
Siyah beyaz bir fotoğrafın unutulmuşluğu çöktü üzerimize.

Kalbimizin çorak toprağına ektiğimiz,
O gonca gül kurudu artık.
Tüm denizleri eskidi gönlümüzün,
Tüm yağmurları çamura bulandı
Ve tüm umutları kaybolup gitti zamanla.

Oysa ne kadar da yakıştırdık kendimize gülmeyi,
Ne kadar severdik yemeyi, içmeyi,
Ne kadar da mutlu ederdi bizi yaşamak.
Nasıl da değmezdi ayaklarımız yere,
Nasıl da nutuklar atardık geleceğe dair
Ve nasıl da simsıkı sarılırdık hayallerimize?

Hiç birisi kalmadı geriye,
Ne ruhumuzdan tüm bedenimize yayılan
O buram buram tutku,
Ne gözlerimizde parıldayan yaşama sevinci,
Ne de damarlarımızdan akan gençlik ateşi.
Kalmadı...

Hala genç sayılsak da bizler,
Önce ruhu yaşlanıyormuş insanın.
Önce hayalleri ölüyormuş,
Önce umutları...

Kaynak:

<https://www.edebiyatdefteri.com/siir/1072392/kalmadi.html>

REMZİ DAYI

Bastonu elinde,
Saçları ağarmış ve bükülmüş beli,
Bıyıkları sigaradan sapsarı,
Elinde yeşil kart evrakı,
Yürüyor kentin sokaklarında Remzi dayı.
Beceremediği resmiyetle, dolaşıyor resmi kurumları.

Çocuklarından birisi polis, diğeri doktor,
Almanya'ya gelin verdi küçük kızı,
Büyüğü Ankara'da.
Bir Köroğlu bir ayvaz,
Yaşıyorlar Sakine'siyle yalnız evlerinde.
İhtiyarlık diyor her gittiği yerde,
Gençliğin kıymetini bilin.
On yedisinde evlendi,
Yirmisinde askere gitti,
Ve çocukları oldu.

Sırtında taşıdı tüm yükünü kentin,
Okutmak için çocukları.
Yalnız kalacağını hiç tahmin etmemişti,
Gençlik dolu dizgin akarken,
Elden ayaktan düşeceğini
Ve akan çatının kiremitlerini bile onaramayacağını,
Hiç tahmin etmemişti.

Komşular yardım ediyordu hayata tutunmasına artık,
Bir de Sakine'si,
Hayatının ışığı.
Malı mülkü yoktu yıkık dökük evinden başka,
Tüm kazandığı çocuklarıydı,
Bir çırpıda kaybettiği sonra.

Kaynak:

<https://www.edebiyatdefteri.com/siir/1072675/remzi-dayi.html>

YOKLUĞUN RENGİ

Güneşli günler var,
Yaşamaya inandığım,
Gözlerimin gördüğü,
Çiçekler sarı, mavi, kırmızı ve beyaz...

Ağaçlar yeşil,
Gözlerin kahverengi,
Tenin sarı,
Saçlarında öyle...

Dokunulmak için yaratılmış,
Tüm vücudun
Sevmek için...

Anlayamıyordun ya hayatı,
Anlatamıyordun kendini,
Kurşun gibi bir hüzün yüreğinde,
Midende cehennem,
Çok mu zalimdi dünya?
Çok mu masumdun?
Günahkar mıydım ben?
Sorular anaforunda bir yalnız...

Aynada görüntüsü olmayanım ben,
Renklere aşık
Bir de sana
Açık gökyüzüne
Ve mavisine denizin,
Kıpır kıpırdı içim seni görmeden önce
Bir başıma...

Yalnızlık, hüzün ve mağlubiyet
Hem de kendi evinde...

Deplasmanlarla kaybettim kalbimi,
Hakemsiz maçlarında ömrümün.
Karakalem bir çalışmadım aslında
Sense yağlı boya bir şaheser oldun
Benden aldığın hayatımda....

Şimdi sen yoksun,
Şimdi ben yokum,
Şimdi renkler yok.
İlkbahar terk etti ilkin,
Sonuncusu sonbahar oldu.

Gelmeyeceksin biliyorum,
Şehir gri, yalnızlık kara ve sen
Ve sen..
Yokluğun rengi...

Kaynak:

<https://www.edebiyatdefteri.com/siir/1072903/yoklugun-rengi.html>

HEZEYAN

[ikiyanayasla]Açıldı gönlümün el değmemiş yarası,
Kan revan içindeydi,
Kabuk bağlamamıştı.
Sargı bezi ve merhem yapıyordum dost cümlelerden,
Okunmamış şiirlerden
Ve musiki tarzında ezgilerden.
Dokunsan dağılırdı kara bulutlar,
Yalnızca bana mı yazıldı sanıyorsun,
Bu kara yazı?

Ellerim bağlı,
Gözlerim kapalı
Ve düşünmek yasak.
Gönlümün sokağında gezmek de öyle.
Zihnim dünyanın güneşine hasret,
Geceleyin yıldızları görmeye,
Ayın doğuşunu izlemeye...

İçinde biz olan cümlelerde siz olmak,
Parmak ile gösterilip ayrılmak,
Beyaz koyunlar arasında simsiyah bir oğlak.
Kolay mı sanıyorsunuz ben olmayı?
Sizi siz yapanın siz olduğunu mu düşünüyorsunuz hala?

Açılmasın gökyüzü,
Hep yağmur yağsın,
Denizler hiç durulmasın,
Rüzgar dövsün penceremi.
Ben yine bir başıma şiir yazayım.
Olanlar, olmayanlar
Ve yitirilenler olsun.
Gece olsun,
Sende ol...[/ikiyanayasla][ikiyanayasla]

Kaynak:

<https://www.edebiyatdefteri.com/siir/1073098/hezeyan.html>

Müspet Bir Müebbetin Şiiri

Sarı başaklar içinde kaybolup gitti umut,
Kara toprağa yar oldu ansızın.

Hayallerimi kırıp yıldız yaptım,
Kara bulutlarına inat gökyüzünün.

Şiirler ezberledim, şarkılar tuttum kendime,
Çorak topraklar gördüm,
Çorak topraklarda yaşadım
Ve çıplak ayaklarımla yürüdüm çorak topraklarda.
Hayaller ekтім,
Hayal kırıklıkları biçtim.
Ne ettiysem,
Ne ettiysem olmadı.

Bıraktım sonra,
Kendimi, hayatı ve insanları,
Bıraktım belirsizliğin kollarına.

Ağlamadım, üzümedim, yas tutmadım.

Korktum yıldırımli gecelerden,
Uzak durdum kendimden,
Yakın sandım kendimi sana.

Anlayamadım...

Anlamaya çalıştım hayatı,
Tırnaklarımla kazıdım toprağı,
Tırnaklarımda tutundum hayata.

Başaramadım...

Kitaplar okudum hayata dair,
İçinde hayatlar olan kitaplar,
Aldanmak istediğim ve aldatan kitaplar.
Ben mi en çok aldandım,
Onlar mı çok aldattı hatırlamıyorum şimdi,
Ama aldandım çokça,
Hiç aldatmasam da.

Kandım ve kandırıldım,
Kanadım kabuk bağlamadan asırlarca.

Suçsuzluğum ise müspet,
Hükmüm müebbet,
Doğarken kırılmış kalemim,
Suçlusu bir benmişim alemin,
Geç de olsa anladım...[italik]

Kaynak:

<https://www.edebiyatdefteri.com/siir/1073356/muspet-bir-muebbetin-siiri.html>

Rüyalarımnda Bile

Söyle sevgilim,
Gitmek mi gerek sence, kalmak mı?
Yanmak mı gerek yoksa yanmamak mı?
Gidenlerin mi yüreğinde kalır sevda
Yoksa kalanların mı?
Söyle.
Umurunda değil mi yoksa?
Unutmuşum,
Konuşamıyordun sen...
Ölüler konuşmazdı,
Unutmuşum...

Affet beni sevgilim,
Tüm söyleyemediklerim için,
Hissettiklerimi anlatamadığım için,
Umursamadığım için.
Sen erken gittin,
Ben kaldım cehennemin içinde.
Ölsem diyorum sevgilim,
Gelebilir miyim yanına,
Görebilir miyim bir kere daha seni?
Konuşabilir misin benimle bir kez daha?

Sen yoksun ya hani buralarda,
Bende yokum sevgilim.
İzlemiyorum artık ana haber bültenlerini,
Futbol maçlarını,
Sevdiğin filmleri.
Okumuyorum yeni çıkan kitapları,
Çok sevdiğin şiirleri
İstemiyorum da hiçbirisini sen yokken.
Akrabalar, dostlar üzüyorlar halime,
Seni unutmamı istiyorlar,
Düşünebiliyor musun seni,
Hayat devam ediyormuş,
Ölenle ölmüyormuş,
Yaşama devam etmem gerekiyormuş,
Ben hepsine küsüyorum.
Hiç kimseyle konuşmuyorum.
Seni hala seviyorum.

Uyanmak istemiyorum sevgilim,
Bazen seni rüyamda görüyorum çünkü.
Gitmeden önceki gibisin,
Beyazlar içindesin.
Gülümsüyorsun bazen,
Çok güzelsin her zaman olduğu gibi,
Konuşmuyorsun benimle sevgilim,
Rüyalarımnda bile.

Kaynak:

<https://www.edebiyatdefteri.com/siir/1073516/ruyalarimnda-bile.html>

EYLÜL DEYİNCE

Umursar mı sandın ey şaşkın, ruhunu bu sonbahar,
Yüreklerden tüter pişmanlık, her yerde eylül kokar.

Bir kokudur ki hem bilir herkes, hem de bilmezden gelir,
Bu kokunun ardından ne sevgiler biter, ne acılar yükselir.

Gözler görmekten vazgeçer, yürek dese de aksini,
Eylülde parçalanır her yürek, susturamazsın sesini.

Bütün yaz uyuyup uyuyup uyanırken uykudan,
Bilemezdin sonunu eylül kapını çalmadan.

Bilirsin yalnız doğdun ve yalnız yaşamaktasın,
Sevdalarda boynun büyük hep eylülü aramaktasın.

Son bahar son hüznün olsun, istese de yüreğin,
Sevmekten boynun bükük kırılmıştır bileğin.

Sordun mu hiç kendine neden eylül, neden hüznün,
Neden ağlar insan, neden anlamsızlaşır sözün.

Yine eylül kapında ve sen yine ağlamaktasın,
Var olmayan sevginin yine yasını tutmaktasın.

Kaynak:

<https://www.edebiyatdefteri.com/siir/1073630/eylul-deyince.html>

KARAÇALIM

Kan kırmızısı güller açtı seherinde sabahın,
Bülbüller çoktan intihar etmişlerdi.
Bu sevda kime ölüm getirir?
Saçlarının siyahıyla ölüm arasında hiçbir fark yoktur.

Çaresizlik,
Balçık gibi,
Diz boyu zifte batmış gibi,
Ölüme bir katre kalmış gibi,
Çaresizlik...

Seninle benim aramda yalnızca sen varsın,
Karaçalı vardı ya hani meşhur,
Hani sevdalara ayrılık getiren.
Yarimde sensin,
Karaçalımda.

Yoksulluk,
Sanki varlık yokmuş gibi,
Batalıkta can verir gibi,
Tam da bulmuşken yitirmiş gibi,
Yoksulluk...

Memlekette uzak,
Yıldızlar da,
Sende...

Senle benim aramda benden gayrısı yok artık,
Anılardan gayrısı yok,
Kırgınlıktan gayrısı yok.
Sevdadan gayrısı yok.

Kırgınlık,
Kör bıçakla bileklerini kesmiş gibi,
Bile bile ölüme yatmış gibi,
İnkâr edilmiş gibi,
Kırgınlık...

MESUT ÇİFTÇİ

Kaynak:

<https://www.edebiyatdefteri.com/siir/1073860/karacalim.html>

Pişmanlık Denizinde Bir Taka

PIşMANLIK DENİZİNDE BİR TAKA

Toprak gibi şimdi gözlerin; soğuk ve ıslak,
Kabuslarında terk ettiklerin.

Bir kaç damla gözyaşında affedilme umudu,
Kazandım mı sandın zamana aldanarak?
Geçmiş zamanın keşkeleriyle harman,
Geniş zamanlardaki aylak rehavet
Ve şimdinin karşı konulamaz cazibesi.
Kör mü etmişti gözlerini
Hiçbir zaman senin olmayacaklar bir bir?

Nerede kaldığını unutana,
Yardım edemez hiçbir insaf,
Yardım edemez şüphesiz zaman.

Gittiğinde kalan sendin,
Biliyordun,
Yalan söyledin...
Götürdü yalanların tüm doğrularını,
Kayboldu tüm doğrulukların.

Şimdi pişmanlık denizinde bir taka,
Çoktan yitirmiş pusulasını,
Yitirmiş hiç olmayan insafını,
İnsaf dileniyor doğruluk güneşinden.
Yakamozlara kurban gidecek,
Gönlü hala sabah seherinde.

Çaresiz bir çocuk karşıdaydı,
Elinde yok ettiğin hayalleri,
Güneşini sen almadan önce,
Umutla beklerdi seherleri.
Sen almadan...
Önce....

Kaynak:

<https://www.edebiyatdefteri.com/siir/1074099/pismanlik-denizinde-bir-taka.html>

BİR BİLSEN

Bir sevinç,
Tüm ruhumu sarıyor,
Seninle var oluyorum.
Yüzüme yayılan sebepsiz bir gülümseme,
Koşar adım geliyorum,
Taammüden aşığım sana,
Zamana tahammül edemiyorum.

Bir ateş,
Tüm damarlarımda,
Sensiz yapamıyorum.
Aşkta gurur yoktur,
Hepsini söylüyorum,
Saklı kalan ne varsa hepsini,
Seni seviyorum.
Sen varken anlamlı hayat,
Sen varken çiçekler yakışıyor bahara,
Sen varken güller güzelleşiyor,
Sen varken denizler engin, gökyüzü mavi
Ve bulutlar beyaz.
Sen yokken renkler kayboluyor,
Yalnızlığın rengi gri,
Sensizliğin ki siyah.

Bir heyecan,
Tüm vücudumda geziniyor,
Yerimde duramıyorum.
Koşmak ve koşmak istiyorum.
Sana varmak istiyorum.
Bildiğim bilmediğim en kısa yoldan işte.
Seninle olmak istiyorum,
Seni sevdiğimi haykırmak istiyorum dünyaya,
Yıldızlara, insanlara...

Bir endişe,
Tüm hayatımı sarıyor,
Ya sana ulaşamazsam diye
Ya geç kalırsam diye,
Ya erken kalırsak diye,
Düşlerimizdeki sevgiye.
Kıvrım kıvrım, düğüm düğüm bir endişe.

Bir sen,
Yüreğimin tam ortasında,
Düşünmeden ömrümü adadığım,
Delicesine istediğim,
Dünüm...
Bugünüm...
Ve geleceğim...

Bir bilsen...

Kaynak:

<https://www.edebiyatdefteri.com/siir/1074320/bir-bilsen.html>

Ben

Beni merak etmişsin,
Sanki merak edilecek şey yok gibi,
Sanki değerliymişim gibi,
Kendin gibi.

Ben;
Bestelenmemiş bir şarkı,
Kurgulanmamış bir şiir,
Atılmamış bir yumruk,
Yere damlamamış bir damla kanım.

Ben;
Patlamamış dudak,
Açılmamış kaş,
Kırılmamış kemiğim,
Yanaklardan süzülmemiş bir damla yaş.
Kavgadayım biliyorsun,
En son hatırlananım,
Ağlayanım,
Tanınmayanım,
Öfkeli olanım,
Haklı olanım.

Maalesef unutulunam,
Bir daha hatırlanmamış olanım,
Biraz da terk edilmiş.

Sokaklarda, caddelerde ve köşe başlarında,
Kanmaya ve kanamaya hazır olanım.

Temmuz'da yağın yağmurum,
Şubat'ta açın güneş,
Zamansızım, ansızım,
Ziyadesiyle arsızım.
Kimsenin beğenmediği sarmaşıklar gibiyim,
Her yerde yaşarım,
Her yerde yaş ararım.

Beni merak etmişsin,
Sanki merak edilecek şey yok gibi,
Sanki değerliymişim gibi,
Kendin gibi.

Kaynak:

<https://www.edebiyatdefteri.com/siir/1074562/ben.html>

Varlığının Kuytularındayım

Gözlerinin gardiyanlığında bir ömür dileniyorum.
Yüreğim yüreğinin haymatlosu,
Tüm samimiyetimle haykırıyorum yakamoz akşamlarına
Ve içinde yalnızca sen olsun diye dua ettiğim yarınlara.

Bir küçük çocuk zihnimin hükümdarlığında,
Uzun ve çileli yollarda ağartmış saçlarını,
Yüzüne yüzünün gölgesi düşmüş,
Yine de küçük bir çocuk,
Yokluğunun karanlığında.
Güneş doğsun diye beklerken,
Yıldızlarınla avunmuş zifiri karanlıkta
Ve elleri ellerinle hayat bulmuş,
Gözleri gözlerinden almış ışıltısını.

Uyku nedir bilmeyen bir mahkûmdur gönlüm,
Volta atar bedeninin kıvrımlarında.
Yüreğinden tutuşturur sigarasını
Ve seninle nefes alır ciğerlerine.
Seninle izler tüm yeryüzünü, seninle yaşar.
Kırağıya çalan aralıklarda nefesinle ısıtır kendisini.
Ellerinin üşümesine mani olmasa da,
Pamuk ellerinde uyumanın hayaliyle avunur
Ve yanaklarının yumuşaklığında hayat bulur her bunalımın sonunda.

Sebepsiz yağmurlarla ıslanır yüreğim,
Çorak topraklara can olur gözyaşlarım,
Hayalin yüreğimin toprağında gezinir çıplak ayaklarıyla,
İçinde sen olan bir şiir dökülür dudaklarımdan.
Bilirim ki tüm yazdıklarım ve tüm söylediklerim senin içindir.
Varlığım varlığının kuytularında....

Kaynak:

<https://www.edebiyatdefteri.com/siir/1074929/varliginin-kuytularindayim.html>

PARASETAMOL

Lise yıllarımda meslek seçimi söz konusu olduğunda doktor olmak istediğimi söyledim ve bu yüzden ilaçların prospektüslerini anlamasam da okumaya çalışırdım. Endikasyon, inhibe, etkin madde, kana karışma süresi, doz aşımı ve beklenmeyen bir etki görüldüğünde doktorunuza başvurun ibaresi. Doktor olmasam da bu durum bende bir alışkanlığa dönüştü. Kendi kullandığım ilaçların prospektüslerini ezberlercesine okudum ve okuyorum. Elbette yakın çevremdeki insanların kullandıkları ilaçlarını da. Hastalık hastası mıyım bilmem ama ben pek çok hastalanırım. Özellikle de grip ve soğuk algınlığı şikâyetiyle yorgan döşek yattığım çok görülmüştür.

Yakınımdaki insanlar ilaç kolik olduğumu düşünüyorlar. Ben buna her zaman karşı çıkıyor olsam da benim için dünyanın en ilgi çekici yeri eczanelerdir. Kullandığım ilaçların büyük bir bölümünde parasetamol diye bir madde var. 500 mg, 600 mg, 450 mg parasetamol. Bu madde ağrı kesici ve ateş düşürücü ilaçların etken maddesi. Parasetamol ağızdan alındığında gastrointestinal sistemde hızla emilir. İlaç alındıktan 30-60 dakika sonra maksimum plazma konsantrasyonlarına ulaşır. Parasetamol bütün dokulara hızla dağılır. Plazma proteinlerine bağlanması zayıftır. Plazma yarı ömrü 1-4 saattir. İdrarla, parasetamol'ün yüzde 1-3'ü değişmemiş olarak atılır. yüzde 80'i ise biyolojik olarak glukuronid veya sülfat bileşikleri olarak atılır. Analjezik etkisi yeni nesil analjeziklere göre hafif kalmış olsa da gastrointestinal sistemde yan etkisinin hemen hemen olmaması, güvenilirliği ve de gebelerde kullanılabilmesi parasetamolun her zaman ön planda kalmasını ve klasik bir analjezik olmasını sağlar. Bu bilgiler ismim gibi hafızama kazınmış bir durumda. İlginç olacak sanırım ama ben parasetamolü seviyorum. Hatta rüyasını bile gördüm. Rüyamda uzaylılar dünyayı istila ediyorlardı ve istedikleri tek şey vardı: PARASETAMOL! Bu sanırım benim için bir takıntı haline aldı. İnsan bir şekilde kendini bir şeylere yönlendiriyor. Bunu kendini rahatsız eden anıları hatırlamamak için yapıyor diye düşünüyorum. Pek eğlenceli bir yaşantım olduğunu söyleyemem. Ömrümün gün geçtikçe silikleşen günlerinde işsizlik, yoksulluk, geçim derdi, karşılıksız aşk ve aile dramları var. Bunlar beni ben yapan anılar. İstesem de bunları unutamam ama hatırlamamanın yollarını bulabilirim. Kimileri pul toplar, kimileri balığa çıkar, kimileri de araba markalarını ezberler. Bunları neden yaparız? Hoşumuza gittiği için değil mi? Peki neden hoşumuza gider bunlar? Elbette bize bizi hatırlatmadıkları için.

Bence hayatta insanı en çok kıran şey kendi hafızasıdır. Benimse güçlü bir hafızam var. Bu pek övünülecek bir durum değil. Benim çocukluk dönemimde yayınlanan çocuk filmlerinde ilaçların insanların hayatlarında mucizeler yaratacağı hikayeler anlatılırdı. Örneğin bilim adamı ilaç içer süper insan olurdu. Küçüklüğümde beri kimya ilgimi çekti. Şimdilerde ise parasetamol, asetil salsilik asit gibi kimyasalları gündelik hayatımda kullanmaktan çok hoşlanıyorum. Hastayım sanırım. Ama ruhumdan...[ikiyanayasla]

Kaynak:

<https://www.edebiyatdefteri.com/siir/1075190/parasetamol.html>

İsmin Neydi Sahi?

Anlamsız bir dünyanın esiriyim,
Manasız hüzünlerin kışkacında,
Zamana bıraktım ruhumu,
Yedi uyurlar misali bir miskinlik,
Neden kaçıyordum ben Allah aşkına ?

Korkularımın sebebini çoktan unutmuşum,
Sevdiklerimin isimlerini,
Gönlümdeki sancının failini.
Benim olmayan bir hayat bu,
Baş rolünde olmadığım,
Figürasyonundan anlamadığım,
Tam da çıkacakken reklam başlar hani,
Sonra unuttur insan ne izlediğini.
Bende unuttum neden izlendiğimi,
Bulunmamak için silerken izlerimi,
Kayboldum yabancı izlerin arasında.

Hiçbir sevda tanıdık değil şimdi,
Hiçbir sima, hiçbir acı tanıdık değil,
Yalnızca olması gerektiği için var her şey,
Bir zorunluluk hali sanki uykusuz geceler,
Gecelerde günler gibi birbirinin aynı,
Aynı günü tekrar tekrar yaşamakta beden,
Ruhumsa ayrıldı gitti sanki benden.

Sahi,
Hatırlıyor musun gerçekten beni,
Her şiirimde bahsettiğim çilemi,
Toz kondurmadığım sevgimi?
Ya da kendimi ne zaman yitirdiğimi?
Tüm yaşadıklarım yoksa senin için miydi?

Dedim ya,
Başardım tüm izleri silmeyi,
Anlamsızlaşsa da tüm dünya,
Hatırlamasam da hiçbir şeyi,
Hüzünlerime sebepler bulamasam da,
Başardım seni unutmayı sevgili.
Bilemediğim,
Seni unutmak, kendimi unutmakmış sevgili.
İsmin neydi sahi?

Kaynak:

<https://www.edebiyatdefteri.com/siir/1075502/ismin-neydi-sahi.html>

Sahipsiz Sanma Yetimi

Dayanamaz sahipsizliğe insan, alışamaz yalnızlığın kasvetine,
Biraz yalnız kalırsa bin bir türlü cefadan geçtim der kendisine.

Oysa yalnız doğdun ve yalnız öleceksin, bu kalabalık tatlı bir hayal,
Yaşadıklarının hesabını yalnız vereceksin, çıkacaksın teraziye derhal.

Yine de tutunacak dalı olmalı insanın, güveneceği bir başka insan,
Bunun için yanındadır annen, yanındadır her muhtaç olduğunda baban.

Yıkık ve perişan olsan da hayat kavgasında kendine güvenirsin,
Annenin şefkatli kolları ve dağ gibi baban yanındadır bilirsin.

Öyleyse en başında yalnız kalmış, biçare yetime ne söylenmeli?
Hangi güzel sözler ve hangi şefkatli bakışlarla gönlü tazelenmeli?

Ekmek kavgasında ya da vatan savunmasında dolmuş vadesi babanın,
Zavallı evlat, sahipsiz ceylan olmuş arasında binlerce vahşi sırtlanın.

Kim sevebilir yetimi, onun dünyaya gelmesine sebep olanlar kadar?
Bu yürekleri dağlayan acıyı, hangi çocuğun yüreği ömrüne bağlar?

Bayram sabahları kan damlar yetimin gönlüne sanki sanırsın ızdırap,
Bu ne ağır yükür, ne kadar çileli vakitler olur bayramlar Ya Rab?

Yaşamayan bilmez, yaşatmasın Allah hiç kimseye bu ızdırabı,
Ne bayramlıklar unutturabilir sahipsizliği, ne de parlak ayakkabı.

Sen sarılırken babana, çekerken baba kokusunu ciğerlerine,
Yetimin gönlü kırgın, mahzun mahzun bakar diğerlerine.

Üşüşür leş kargaları, üşüşür ciğersiz akrabaları üzerine yetimin,
Bir lokma rızkını almak ve el değmemiş ırzına sahip olmak için.

Bu ne biçimsiz talih, bu ne adaletsiz dünya diye düşünürsün,
Lanet okursun imansıza, üzüntünden karalara bürünürsün.

Oysa hiçbir yetim için üzölmek, fayda etmez hiçbir yetime,
Üzüleceğine sahip çık, acıyaacağına tut ellerinden sevginle.

Aslında sahipsiz değildir hiçbir yetim, sahip çıkan vardır,
Her şeyin sahibi Allah, yetim bıraktığına da sahip çıkandır.

Kaynak:

<https://www.edebiyatdefteri.com/siir/1076296/sahipsiz-sanma-yetimi.html>

Ağlıyorum

Gün gelecek silinecek aynalardan nefesimin buğusu.
Bedenimin gölgesi yeryüzünden silinecek,
Dünya sürgünüm bitecek,
Öleceğim.
Hiçbir anı kalmayacak benden geriye;
Telaşlarım,
Acılarım,
Heyecanlarım,
Sevinçlerim,
Hüzünlerim,
Sıkıntılarım
Hepsi silikleşecek ve kaybolacak.
Teraziye çıkacak günahlarım,
Teraziye çıkacak sevaplarım.
Yaptıklarımın hesabını vereceğim,
Değerlendirileceğim.
Tüm olacakları adım gibi biliyor, inanıyor
Ve ağlıyorum.

Gözlerim yaşlı,
Dolduruyorum dünya sürgünümün günlerini.
Ellerim duasında ömrümün,
Yalvarıyorum Allah'a.
Ruhum çığlık çığlığa,
Özlüyorum hiç görmediğim cenneti.
Kainatın benzersiz gülü
Peygamberimin hasreti bağrımı yakıyor.
Ağlıyorum.

Hiç görmemiş olsam da özlüyorum peygamberimi,
Çok özlüyorum.
Peygamberimin gülden güzel kokusunu
Ciğerlerime doldurmak istiyorum.
Ağlıyorum.

Dikenli taşlı yollardan geçtim.
Çok yanıldım,
Çok yanlış yaptım.
Tüm yaptıklarım için pişmanım şimdi,
Tüm yaptıklarım için üzgünüm.
Affedilmek için yalvarıyorum.
Ağlıyorum.

Kaynak:

<https://www.edebiyatdefteri.com/siir/1076446/agliyorum.html>

15 Temmuz Şiiri

Rıza gösterebilir mi insan, böylesi alçak bir hainliğe?
Emeli Milleti esir etmek olan yezid misali bir zalimliğe.

Cenab-ı Hak yazmasın zilleti bu Necip Milletin alınına,
Ecel bile yıldıramadı kahraman Milleti, siper oldu tankına.

Palet olsan, tank olsan, tüfek olsan, zırh olsan ne yazar?
Tarih-i İslam şahittir bu Millete, nice hain tuzakları bozar.

Alın ak ruhu pak şehidim 30 kurşunla vurulmuş bak yatıyor,
Yalnız mı sandın şehidimi, Alem-i İslam şahit olmuş bakıyor.

Yankılanan gür sesini hangi gafil hain, susturabilir ki Hakk'ın?
İslam'ı şiar edinmiş bir milleti, kim korkutabilir ki Ey Şaşkın !

Pirüpak imanını ile nice alçak hainleri tarihe gömdü bu Millet,
Emsalsiz izanını ile kabul eder mi sandınız esaret ve zillet?

Reis bu, korkar ve terk eder mi sandınız Milletini ve Vatanını,
Dağ gibi durdu başkomutan, siz mi ki satsın kanını ve imanını?

Okundu bütün gece istiklal için, susmadı ezan ve salalarımız,
Gün doğana kadar meydan meydan, sokak sokak sürdü gazalarımız.

Allah şahit; Vatana, Bayrağa, Ezana ve İslam'a adanmıştır canımız,
Namerde biat etmektense akmasın damarlarımızda, dökülsün kanımız.

Kaynak:

<https://www.edebiyatdefteri.com/siir/1076741/15-temmuz-siiri.html>

Üşüyorum

Üşüyorum,
Soğuk tüm bedenimi ele geçiriyor,
Tüm hücrelerim soğğun işgali altında,
Mücadele ediyorum,
Ölmek istemiyorum,
Üşüyorum...

Bir titreme tüm vücudumda,
Sebepsiz kasılmalar,
Canım yanıyor haddinden fazla,
Ayaklarımı hissetmiyorum,
Ellerimde öyle,
Üşüyorum...

Yaşadığım güneşli bahar günleri geliyor aklıma,
Aşık olduğum kadınları anımsıyorum,
Sonra çocukluğum,
Büyük ninem sofadan sesleniyor,
Babamla meyve bahçelerine gidiyorum,
Bir bayram sabahı amcamın elini öpüyorum,
Kızım gülümsüyor bayram sabahı,
Ölmek istemiyorum,
Üşüyorum...

Kar tanelerini izliyorum bir bir,
İçimde bir umut, kurtulmayı bekliyorum,
Yaşamak istiyorum, hayata tutunmak,
Sabah kahvaltılarında sıcak çay yudumlamak istiyorum,
Sıcak bir banyo belki,
Ya da soba kenarı sıcacık.
Uyumak istiyorum şimdi,
Tüm yaşadıklarım gözlerimin önünde,
Tüm hayatım, tüm sevdiklerim.
Gözlerim ağırlaşıyor,
Isınıyorum sanki,
Tatlı bir sarhoşluk bu,
Sadece zihnim kalıyor geriye,
Uyumak istiyorum,
Rüzgar ninni gibi,
Büyük ninemin ninileri gibi,
Uyumak...

Kaynak:

<https://www.edebiyatdefteri.com/siir/1076946/usuyorum.html>

Ben Bahara Aşığım

Ben bahara aşığım,
Güneşin toprağı okşamasına,
Ağaçların tomurcuk vermesine
Ve çiçeklerin rengarenk dansına aşığım.

Sen bilmezsin toprak nasıl kokar,
Güneş nasıl ısıtır içini insanın
Ve bahar nasıl bozar tüm yeminleri,
Bilemezsin.

Anlayamazsın çiçeklerin dilinden,
Çam ağaçlarının sarhoş eden kokusundan,
Kuzuların yemyeşil kırlarda koşuşturmasından...

Çünkü kent in esaretindedir tüm ömrün,
Kafelerdeki anlamsız gürültülerin,
Ana haber bültenlerinin
Ve kaosun içindedir.

Herkes gibisindir işte,
Kalabalıkların istediklerini istemektesindir,
Sevgililer gününe ait bir figürden başka
Hiçbir şey değildir.

Aşkında ömrün gibi diğerinin kopyasıdır.
Bu yüzden uzun ömürlü değildir sence aşk,
Özü olmayan bir kalıptır.

İşte tüm bunlar gösteriyor ki
Ben bahara aşığım, sana değil...

Mesut ÇİFTÇİ

Kaynak:

<https://www.edebiyatdefteri.com/siir/1077060/ben-bahara-asigim.html>

Bozkırda Saklambaç

Sağım solum arkam önüm bozkır,
Karasal bir hüznün ağırlığı ruhumda,
Bitmeyen bir yalnızlık sobelemiş zihnimi,
Ne yapsam durmayacak bir ağıt döner durur taş plakta.

Bense beklemekteyim,
Denizi mi?
Yosun kokusunu mu,
Martı seslerini mi?
Meltem rüzgarlarını mı efil efil?
Bilememekteyim.

Yazları sıcak ve kurak,
Kışları bol kar yağışlı ve aşırı derecede soğuk ömrümde,
Baharı bekler yüreğim.
Açmak için rengarenk.
Ben vazgeçsem de alından morundan dünyanın,
Söz geçiremem gönlüme.

Kaynak:

<https://www.edebiyatdefteri.com/siir/1077374/bozkirda-saklambac.html>

DEPRESYON

Sevgili dostum duydum ki
Depresyona girmişsin,
Uyku nedir bilmiyor,
Hiçbir şeyden zevk almıyormuşsun.

Anlamıyorum seni
Ya da depresyona girmiş herhangi birini.

Neden depresyona girer insan,
Neden zevk almaz olur yaşamaktan?

Sanırım yaşamak için gerekenler haddinden fazlaysa,
Açlık, üşümek, yoksulluk, işsizlik bilinmiyorsa,
Hastalık inim inim inletmiyorsa,
Ölüm korkusu yüreğinde gezinmiyorsa
Depresyona girebiliyor insan.

Sende girmişsen depresyona,
Feda etmelisin hayatındaki bollukları hayata.
Böyle anlayabilirsin ancak hayatı,
Böyle koruyabilirsin ruh sağlığını.
Bedel ödemezsen ve feda etmezsen bir şeyleri,
Yüzleştiremezsin ruhunla gerçekleri.

Geçmiş olsun demek bile geçmiyor içimden sana,
Depresyon lûx bir hastalık bence anlasana.

Bencilliğinden muzdarip olmadın mı zaten her zaman,
Arada sırada kötü durumda olan insanları an.
Belki şükürle bulursun doğru yolunu hayatın,
Belki de böyle kurtarabilirsin yakını bu anlamsız kollarından ızdırabın.

Depresyona girmişsin, sebeplerin alınmış elinden,
Bence asıl sorun toz kondurmadığın zihninden.

İçimden gelmiyor bunu söylemek,
Ama bilirim, nedir kadir kıymet görmemek.
Sağlıklı günler bu hayatta asıl hatırladığın olsun,
Depresyona girmişsin; anlamıyorum ama geçmiş olsun

Kaynak:

<https://www.edebiyatdefteri.com/siir/1077981/depresyon.html>

FAİLİN AYNALARDA

Demirden elleri paslanmış
Taşımaz olmuş kendi çirkin ağırlığını,
Uzatmış zihnime paslı madenini,
Bir tokat ki acısı asırlık.
Gökyüzü aydınlık değil artık.
Ağırlaşmış bedenler,
Nereye baksan aynı ağır selülit kaygısı.

Zihinlerin olmayan elleri kelepçeli,
Fikirler kürtaj edilmiş doğmadan,
Dehşet çağında vahşet,
Yaşananların şahitleri, failleri meçhul.
Daha doğmadan biçilmiş kefenler,
Kefenlere sarılı bedenler
Ve toprak asit kusuyor gökyüzüne.

Kaçıncı mide yangını yaşadığın,
Kanserin gölgesi ciğerlerindeyken
Ve yapış yapış bir ur kafanda büyümekteyken
Kaçıncı aldatışın kendini?
Bedenini yitirmişsin çoktan,
Ruhun simsiyah ziftin içinde,
Cehenneminin mimarisin işte.

Demirden elleri yaşantının,
Ağızındaki paslı demir tadının
Ve asit kusan toprağının
Failini aynalarda ara,
Artık çok geç olsa da.

Ceza içinde ceza olmaz ne de olsa...

Kaynak:

<https://www.edebiyatdefteri.com/siir/1078442/failin-aynalarda.html>

SENİNLE

Uyanmak olmasa en derin uykulardan,
Uykusuz bir gecenin ardından,
Sabah sabah.
Ağlamak olmasa bir yaprak yere düştüğünde,
Ya da bir çiçek öldüğünde,
Bahar bahar.
Ve sevdan olmasa güller tomurcuk olup açtığında,
Kırlangıç kuşları havalandığında,
Gündüz gündüz.
Belki yaşamak daha kolay olurdu.
Yani beklentisiz,
Ot gibi derler ya hani,
Otlar yaşamıyormuş gibi sanki.

Güneşli günlerden vazgeçmem bilirsin,
Yağmurdan ve toprak kokusundan,
Sarı buğday başaklarından bir de,
Bir de deniz mavisi gözlerinden.

Seni severek uyanıyorum güne,
Seni severek bakıyorum yıldızlara,
Seni severek nefes alıyor ve yaşıyorum
Ve seni severek tutunuyorum hayata.

Bilirsin,
Ben anlamam dolambaçlı yollardan,
Anlatamam kendimi sık sık,
Utanırım da ağlamaktan, söylemekten.
Eski zamanlarda kalmış zihnim,
Yüreğimin sende kalması gibi.
Ağır aksak adımlıyorum hayatı,
Eski Arnavut kaldırımlardan hani.
Yetişemiyorum yeni yüzyılınıza belki de.
Ama aradan milyon yıl geçse de,
Sevda aynı sevda,
Ben aynı ben,
Ve sen hala güzel kalacaksın.
Biliyorum.
Belki de azad olmak istiyorum,
Toz kondurmadığınız çağınızdan.
Belki de biraz olsun uyumak,
Seninle...

Mesut ÇİFTÇİ

Kaynak:

<https://www.edebiyatdefteri.com/siir/1078679/seninle.html>

DÜNYALIK

İçinde yar gezinen saraylar sizin olsun,
Bankalar dolusu para
Ve kuyumcular dolusu altın da öyle.

Ne elmasta var gözüm,
Ne yakut ne zümrütte,
Ne de top top ipekte.

İstemiyorum malını mülkünü dünyanın,
İstemiyorum sürü sürü hayvanını,
İstemiyorum en büyük yalanlarını...

Şimdi böyle bahar bahar,
Meyve ağaçları tomurcuklanmışken,
Ha bugün ha yarın açacakken çiçekler,
Çimenler yeşermişken
Ve toprak kabarmışken bereketinden,
Yalnızca sevdamla baş başa bırakın beni.
Arkadaşlarımla ve insanca olsun,
Olacak ne varsa işte hayatta.

Sizce;

Ne kadar eder,
Sırılsıklam terlemişken toprağın üzerinde,
Bir bardak su?

Ne kadar eder,
Ailesi insanın,
Pazar sabahı güneşe karşı kahvaltıları,
Bir sobanın etrafında oturmaları,
Evladının gülümsemesi insanın?

Ne kadar eder,
Arkadaşınla paylaştığın son sigaran,
Cebindeki son otobüs bileti,
Kavga da sırt sırta verilmesi dostunla?

Her şeyin bir fiyatı var mıdır yoksa?
Hiçbir şeye paha biçilemez mi hayatında?

Sizin olsun uğruna cana kıydığınız paranız ağalar,
Malınız mülkünüz sizin olsun,
İstemiyorum ben.
Çünkü zenginim ben zaten.
Tenimi ipek kumaşlar sarmasa da olur,
Kollarımı yalancı sevdalar.

Çıplak doğdum anamdan
Ve çıplak gireceğim mezara.
Yeter ki,
Ayrılmayayım ailemden,
Yeter ki el olmasın dostlarım,
Yeter ki bahar havasını ciğerlerime çekebileyim,
Her zaman.

Gerisi sizin olsun,
Gerisi bir hiçlik ne olsa...

Kaynak:

<https://www.edebiyatdefteri.com/siir/1078945/dunyalik.html>

SEVDAN

Kelebeğin kanatlarında gezinir sevdan,
Dokunsam dağılıverir,
Dokunmaktan korkarım.

Yanar parmaklarım sensizliğin ateşinde,
Dokunmasam yanarım,
Dokunmasam ağlarım.

Ellerim uzanır ellerine ansızısın,
Yüreğim yangın yeri,
Yüreğimde heyecan.

Kırılır ellerim yüzüm kıpkırmızı,
Ruhumda bir kıpırtı,
Ruhum sensiz perişan.

Üzerinde iz olmayan karlı bir ovasın,
Yürümekten korkarım gönlünde,
İncitmekten korkarım.

Henüz yazı yazılmamış bembeyaz bir sayfasın,
Kalemim elif bile yazamaz üzerinde,
Kirltmekten korkarım.

Ak bir güvercinin kanatlarında ellerin,
Bir karış mesafe de asırlar kadar uzağım,
Asırlar ardından koşar adım,
Dermanım yok yürümeye,
Sana ulaşacağım.

Kelebeğin kanatlarında gezinir gözlerin,
Bir çiçeğin üzerinde salınır ruhun,
Ellerini gökyüzünde ak bir güvercin taşır.
Doyamam izlemeye,
Kıyamam kirltmeye kendimle.
Gönlüm ister,
Uzatamam ellerimi...

Kaynak:

<https://www.edebiyatdefteri.com/siir/1079162/sevdan.html>

Unutamamanın Ağırılığında Yitirilenler

En korunaklı sığınağı,
Unutmak olsa gerek insanın.
Nasıl korunurdu yoksa,
O meşhur akıllı olma hali,
İnsanda?

Musa,
Çileli zihinsel yolculuklarda yitirdi mesela,
Unutamadıklarının arasında gidip gelirken,
Kendini.
Hani kiminin ömrü boyunca bulamadığı
Ya da zahmet edip aramadığı,
Benliğini.

Musa demişken,
Orta Anadolu'nun orta yerinde doğmuş kendisi,
Kendine göre insanların en çilelisi,
Bozkırdan başkasını görmemiş,
Karasal bir saplantı aslında Musa'nın hevesi.

Denizi düşlemenin ötesinde,
Hiçbir kumsal hayali yakamaz canını insanın,
Diğer insanlardan başka,
Bir de insan unutamıyorsa.
Gönül kırıklığından beteri var mı sanki dünya da?

Üç kardeşten en büyüğü,
Varolmayan anasının küçücüğü,
Arada bir uğrayan babasının,
Ve kendinden küçük kardeşlerinin biriciğiydi Musa.

-di'li geçmiş zamanlarda yitirdik kendisini,
Unutamamanın ağırlığı tuttu ayaklarından,
Boğazına geçirdiğinde ilmeği.
Hiçbir suçu yoktu yerçekiminin,
Hiçbir suçu olmadığı gibi Musa'nın suçladığı evrenin.

Kaynak:

<https://www.edebiyatdefteri.com/siir/1079399/unutamamanin-agirliginda-yitirilenler.html>

İTİRAF

Özledim...
Yalan söylemeyeceğim,
Özledim gözlerinin ruhumdaki aksini,
Ellerinin yüreğimi ısıtmasını
Ve saçlarının zihnimi okşamasını
Özledim...

Erkekler özler mi?
Özlediğini söyler mi?

Bilmiyorum,
Ağlamıyorum da akşamları,
Hayır berduş da olmadım sen yokken,
Özledim yalnızca.
Çok özledim...

Kaynak:

<https://www.edebiyatdefteri.com/siir/1080298/itiraf.html>

KONUŞ BENİMLE

Söyle,
Sen değil miydin dans ederken,
Kollarımda bir kuş gibi heyecanla çırpınan güzel?
Sen değil miydin yalım yalım yakamoz gecelerde,
Omzuma koyup başını, aşkıyla tutkusunu harmanlayan dilber?
Sen değil miydin gözlerim gözlerine değdiğinde,
Başı dönen sevgili?
Sen değil miydin, söyle lütfen.

Şimdi cansız bir heykel gibi karşımda dikilen,
Bu ruhsuz beden senin mi?
Bu soğuk bakışlar,
Bu sebepsiz iç çekişler senin mi?
Bir zamanlar ruhumu okşayan bu saçlara
Dokunamayacak mıyım artık?
Kokunu tutkuyla çekemeyecek miyim ciğerlerime?
Lütfen söyle, sen misin şimdi karşımda duran bu yabancı?

Sevmek derdin bir zamanlar,
Unutamamak olmalıdır sevgililer için.
Unutacak mısın şimdi beni?
Yaşanan o mutlu günleri?
Unutacak mısın? Söyle lütfen?

Peki ya ben?

Ellerindeki şefkat,
Boynundaki cennet kokusu olmayacak mı artık hayatımda?
Nasıl unutacağım tüm bunları?
Nasıl bu kadar acımasız olabilirsin?
Yoksa sen değil miydin bana aşkı vadeden?
Söyle lütfen,
Lütfen söyle...

Konuş benimle...

Kaynak:

<https://www.edebiyatdefteri.com/siir/1080486/konus-benimle.html>

DÜNYADA

Söküp attım içimden,
İçimdeki pislği bir seferde,
Bir seferde yandı ömrüm,
Yandı ömrüm ben içimdeki pislği atmadan önce.

Sürmedim sefasını dünyanın,
Görmedim güneşini dünyanın,
Bilmedim yeşilini dünyanın,
Geçmedim içinden dünyanın.

Süzdüm ruhumdan zihnimi,
Zihnimi kesip attım bedenimden,
Bedenimde müebbet mahkum ruhumu dinledim,
Müebbet mahkum ruhum haykırdı dinlenmeden.

Yorgun gözlerle izledim dünyayı,
Yorgun ellerle yazdım dünyayı,
Yorgun adımlarla gezdim dünyayı,
Yorgun ruhumla geçtim dünyayı.

Çıkardım ömrümden günahları,
Günahları çıkarınca ömrümden,
Ömrümde kalmadı hiçbir şey çıkarıma,
Çıkarıma değildi günahlarım.

Günahlarımla ziyan oldum dünyada,
Benliğimle yalnız kaldım dünyada,
Yorgunluğumla yenik düştüm dünyada,
Hiç mi umut kalmadı dünyada?

Kaynak:

<https://www.edebiyatdefteri.com/siir/1080784/dunyada.html>

ALATURKA FASLINDA SEN

Ben bekledim, sen gelmedin,
Sen gelseydin boş kalmazdı ellerim,
Bir çocuk gibi dolmazdı gözlerim,
Sen gelseydin,
Yar,
Gelseydin...

Bilmiyorsun,
Yar bilmiyorsun.
Sen kendini galip sanıyorsun,
Kendi rüyandasın uyanamıyorsun,
Benim gerçeklerime dayanamıyorsun.

Öğrenirsin,
Yar,
Öğrenirsin.
Bir gün sende öğrenirsin,
Ayrılık acısını bilirsin,
Yalnızlık hançerini yüreğine yediğinde,
Belki beni anlayabilirsin.

Ben bekledim,
Yar bekledim.
Sen gelmedin,
Yar gelmedin...

Bir bekleyiş ki asır yanında birkaç saniye,
Zaten sence şiirim yalnızca birkaç kafiye,
Oysa birkaç ömre bir şiir denir bence,
Sen beni kandırdığını sandın kendince,
Asıl kandırdığınsa kendinsin fikrimce.

Gelmeyene etmem beddua,
Ben unuturum, belki ağlarım pekâlâ,
Peki, sen gönüllerin sahibine ne diyeceksin ya?
Ben hakkımı helal etsem de sana,
Ne hesap vereceksin sen vicdanına?
Beni zaten sevmedin, bari kendin için biraz ağla.

Kaynak:

<https://www.edebiyatdefteri.com/siir/1080941/alaturka-faslinda-sen.html>

YETİMİN ÖZLEDİĞİ

Gözlerimde saklı özlemim,
Rengini senden almış,
Ne kadar ağlasa da bırakmamış,
Kaybetmenin hüznünü,
Gözlerim.

Seni tanıyanlardan dinliyorum,
Yürüyüşüm aynı sen,
Saçlarımın ahengi
Ve tenimin rengi,
Aynı sen...

Tanımasam da seni,
Benimle yaşamaktasın,
Aynalarda görüyorum silüetini,
Bana bakıyorsun sımsıcak,
Bana bakıyorsun bambaşka.
Sen olmasan da yanımda,
Senin gibi tutunmaktayım hayata,
Senin gibi bakmaktayım dünyaya,
Senin gibi
Ve seninle...

Sen gittin dünyadan,
Ben geldiğimde dünyaya.
Yokluğun aman vermez bir azap,
Yokluğun bir kara delik gönlümde,
Ve yetimlik yazılı olsa da kaderimde;
Sen bendesin,
Bedenimdesin,
Benimlesin.

Babam...

Kaynak:

<https://www.edebiyatdefteri.com/siir/1081767/yetimin-ozledigi.html>

GÜNEŞE DOĞRU

Karanlık gecenin içinden geçti ruhum.
Sigara dumanıyla kirletilmiş gecenin içinden,
Zifiri karanlığından ve kararmış benliğinden.
Işık hızında ulaştım gökyüzüne
Ve yerçekimine aldandı bedenim.

Bitmez dediğim gecenin sonunda,
Anladım ki bir göz kırpmasıymış zaman,
Bir kelebeğin ömrüm dediğiymiş,
Yaşadığım güneşli günler.

Ne kadar küçükmüş bedenim,
Samanyolu'nda bir zerre,
Ne kadar sonsuzmuş hayallerim,
Düşünmemişim bir kere.

Gece tüm bedenimde,
Ben gecenin içinde,
Kıyısından izledim dünyayı,
Geçmiş zaman gönlümde.

Yalnızlığımı yanıma alıp,
Geçtim gecenin içinden.
Kendimi bir başıma bırakıp,
Söktüm geçmişin göğsünden,
Olmadığım sabahları.

Gecenin içinden geçtim,
Geçtim güneşe doğru.

Kaynak:

<https://www.edebiyatdefteri.com/siir/1081989/gunese-dogru.html>

BİR BAHAR AKŞAMI

Bir bahar akşamı rastladım kendime,
Uzun zamandır görüşmediğimizden,
Tanıyamadım ilkin,
Kan revan içindeki bu hali,
Kir pas içindeki bu yaralı hali,
Tanımama engel oldu,
Bir başkası olma telaşındayken ben,
Unutuvermişim kendimi
Ve kendimin gözleri,
Gözlerindeki hüzün tanıttı kendini.

Var olmayan bedenlerde gezinirken ruhum,
Hiçbir kalıba dökülemediğim kişiliğim,
Olmamışken, hamken;
Yani pişmemişken yitirdiğim,
Zavallı benliğim,
Daha önceleri neredeydiniz?

Sevinçli telaşlarım hiç olmamış gibi şimdi,
Başım hep öne eğilmiş,
Her zaman suçlu,
Her zaman mahkûmmuşum gibi.
İçimde uyanan o eski meşhur arzu,
Sebebim ve kendim,
Dile gelseydi belki,
Derdi ki;
Yıllardır aradığın bu.

Yıllardır aradığım benliğim, kendim,
Bir bahar akşamı rastladım size
Ve bir şarkı gibi yıllardır dudaklarımda taşıdığım,
Daha önceleri nerelerdediniz?
Ben yabancı silüetlerde gezinirken,
Siz hangi çilenin hücrelerindeydiniz?
Bu kir, bu pas, bu kan
Ve bu yara bere,
Hangi zalimin armağanı oldu size?

Kendimin gözlerine baktım uzun süre,
Kendime baktım derin derin.
Ben ömrümce adım adım,
Hep kendimi aradım,
Şimdi buldum kendimi,
Ama artık, kendimde değilim...

Kaynak:

<https://www.edebiyatdefteri.com/siir/1085283/bir-bahar-aksami.html>

BİR BAŞIMA

Nikotin sarısı yalnızlıkları ben istemedim,
Var olmayan sevdaları,
Tüm ömre sirayet etmiş olan hüznü,
Ve senin gitmeni.

Böyle bahar baharken her yer,
Çiçekler cümbüşler ve bayramlar varken,
Sensiz ve sessiz bir hayat,
Yaşamaya değer mi?

Umuda tutuyorum sevgilim,
Hayalinle ayakta duruyorum,
Sensin benim cennetim,
Bu kovulmuşluğun hüznünü bağrımda taşıyorum
Ve ağır adımlarla yürüyorum,
Sana adanmış, sensiz hayat yolunda.
Bir başıma...

Kaynak:

<https://www.edebiyatdefteri.com/siir/1085431/bir-basima.html>

USANDIM

Kırmızı gözlü siyah yılan,
Dolanıp durur senin yüreğinde,
Zehirlenmişsin haberin yok,
Tutulacak yer kalmamış belleğinde.

Nefesin cehennem kuyuları gibi,
Bakışların kutuplar kadar soğuk,
Ellerin birbirine düşman iki dikenli çalı,
Sesin ölüm anındaki gibi boğuk.

Defol git hayatımdan!

Bir sabah uyandığımda pişman olmasam,
Sen gitsen, ben mutlu olsam,
Terk etsen beni,
İnan bir damla gözyaşı akmazdı ardından.
Serseri bir kurşun bulsa seni diyorum,
Kurtarsa beni
Ve senin değdiklerini.
Kaybolsan birden bire,
Hiç var olmasan, silinsen tarihten.

Doğmamış olsan mesela,
Ya da bindiğin otomobil yansa,
Yokluğun hediye olurdu tüm dünyaya.
Varlığın zarar ziyan...

Defol git hayatımdan!

Kaynak:

<https://www.edebiyatdefteri.com/siir/1086109/usandim.html>

SENDEN KALAN

Bir tohum,
Düştü yüreğimin çorak toprağına.
Umut oldu yatağı,
Sevginle sulandı.
Filiz verdi hayalinle,
Ulaşmak istedi gökyüzüne.
Seninle aydınlandı.

Kışlar geçirdi,
Dayanılmaz ve uzun kışlar.
Tam da vazgeçecekken
Yüreğimin toprağına tutunmaktan
Sen geliverdin baharla.

Boy verdi sevdanın nezaretinde,
Dallar ve yapraklar oldu.
Asırlık çınarlarla yarışır oldu
Sen oldu.
Şimdi sen gidiyorsun ya yüreğimden,
Senden kalan hatıra oldu.

Kaynak:

<https://www.edebiyatdefteri.com/siir/1086802/senden-kalan.html>

İSTEDİĞİM

Uçmak istedim yalnızca,
Yalnızca sana ulaşmak.
Gözlerindeki kız çocuğuyla buluşmak,
Terlemiş ellerinde tutuşmak istedim.

Kullanılmamış bir vesaitle mesela
Ya da şose bir yolu çıplak ayakla geçerek,
Sonunda sen olan bir yolculuk düşledim.

Uykusuz gecelerinde bu kentin,
Şiirler ezberledim senin için,
Şarkılar tuttum ikimize,
Adımladığın kaldırımlarda gezindim.

Kokunu aradım tüm çarşaplarda,
Çiçekler topladım sana,
Güller kuruttum.
Sen olsun istedim,

Tüm tanıdık simalar.
Batan akşam güneşlerine adanmış,
Tüm dost muhabbetlerinin içinde,
Hep sen olasın istedim.
Var olmayan sevgilim...

Kaynak:

<https://www.edebiyatdefteri.com/siir/1087045/istedigim.html>

YILDIZ VE ADAM

Sönmüş bir yıldızın üzerinde,
Yalnız bir adam.

İçin için yanar yıldız,
İçin için yanar adam.

İçin için söner yıldız,
İçin için söner adam.

Soğur yıldızın kabuğu,
Dünya mı olacak ne?

Üşür yalnız adamın ruhu,
Sevdasız mı kalacak ne?

Sönmüş bir yıldızın üzerinde,
Yalnız bir adam.

Yalnız bir adamın yüreğinde,
Sönmüş bir yıldız.

İçin için yanar yıldız,
İçin için yanar adam.

İçin için söner yıldız,
İçin için söner adam.

Sönmüş artık yıldız parlamıyor bile...
Kamaşmıyor gözleri adamın.

Ölmüş artık adam gülümsemiyor bile...
Yakmıyor ateşi yıldızın.

Sönmüş bir yıldız,
Ölmüş bir adam...
İçin için yanan yıldız mı?
İçin için yanan adam mı?
İçin için sönen yıldız mı?
İçin için sönen adam mı?

Sönmüş bir yıldızın üzerinde,
Yalnız bir adam...

Adamın kollarında zincir olmuş zaman....

Kaynak:

<https://www.edebiyatdefteri.com/siir/1087630/yildiz-ve-adam.html>

SEVGİLİYE SERANAT

Bahar çiçeği,
Kozasından yeni çıkmış kelebek
Ve kurak toprağa düşmüş ilk yağmur damlasısın.
Özlenensin, sevilensin.
Ne mutluluk!
Benimlesin.

Çileli ömrümün cennete açılan kapısısın,
Hayat çeşmesi,
Ömür uzatansın, şifasın.
Uykuda bile özlenensin,
Sevdasın, aşksın.
Kelimelerin bittiği yerdesin,
Şiirlerin anlamını yitirdiği.

Ruhum seninle huzur buluyor,
Yeryüzü seninle güzel,
Güller seninle açıyor biliyorum,
Bülbüller senin için hoş şarkılar söylüyorlar.
Bana sorulursa tüm evren senin için var,
Dünya senin için, yıldızlar senin için ve güneş.
Ben, sen varsın diye varım,
Işığımın, yol gösteririm,
Sevgilim.

Seninle tutunuyorum hayata,
Seninle nefes alıyor, seninle yaşıyorum.
Ne mutluluk!
Benimlesin.

Kaynak:

<https://www.edebiyatdefteri.com/siir/1089073/sevgiliye-seranat.html>

KARANLIK BİR GECEDE

Yıldızsız gecelere kan kusar ömrüm,
Korku kol gezerken şakaklarımdan tüm bedenime,
Sokaklar ıssızdır
Ve yağmurla gelir ölüm bu şehre.
Kimse yağmurlu bir günle gelen ölüme üzüldüğü kadar
Üzülmez günlük güneşlik bir ölüme.

Bileklerimden yakalamış beni zaman,
Bükülmez diye bildiğim gençliğimden.
Aykırı bir anda gelmişim dünyaya,
Heybetli gökyüzüne yükselmiş çığığım.
Heybetsiz olansa benmişim,
Bebekmişim.

Kurumuş kan damlaları biriktiririm günlüğümde,
Adı sanı bilinmez şiirler mezarlığıdır sayfalarım bir bir,
Olmamış bir şarkı ya da yazık edilmiş bir şiir,
Hangisini sevmezsen işte o benim.
Asi bir yalnızlıkta taşınır benliğim.

Yanlış anlaşılmiş bir fikir kadar anlamsızdır ömrüm,
Anlatılamamışlığın elleri yakamdadır.
Suskunluğum hıncımdandır,
Cümlelerim aptallığımdan.

Bir kavgadır benim hayatım,
Kemiklerin kırıldığı,
Dudakların patladığı,
Beklenmedik yumrukların yüzüme çarptığı,
Kan revan içinde bir kavga.
Derman bulamam yürümeye çoğu zaman,
Derman bulamam ağlamaya.
Uykuya bırakırım ağrıyan yerlerini ruhumun,
Uykuya bırakırım tüm kırık acılarını.

Sokaklar karanlık,
Tüm ışıklarını çaldırmışım hayallerimin,
Gökyüzü de kapalı, görünmüyor yıldızlar,
Şarkılar susmuş,
Şiirler ıssızlaşmış ruhuma.
Belki de ölüm gizlenmekte dakikalar arkasında.
Korku gezinir omuriliğimden parmak uçlarıma.
Gençliğimden bir gün isterim safça,
Sanki yaşlanmış gibi hayallerim.
Ben hala,
Gözleri öfkeyle dolu o gencim.

Kaynak:

<https://www.edebiyatdefteri.com/siir/1089241/karanlik-bir-gecede.html>

MAKTÜLÜN ŞİİRİ

MAKTULÜN ŞİİRİ

'Gözleri var ama görmezler,
Kulakları var ama duymazlar,
Kalpleri var ama sevmezler,
Okuma bilip okumayan,
Yazma bilip yazmayan,
Zihinleri boş,
Yürekleri boş,
Sözleri nahoş insanlar...'

Kırmadan yaşamının belkisinin;
Kırılmadan yaşamının mümkünatının olmadığı çağımız,
Çağımızın insan suretli varlıkları
Ve serimine düğümüne pişman edildiğim hayatım.
Ömür dediğim hayal kırıklıkları,
Ne yapsam olmuyorlarım boy boy,
Çaresizlik prangasına vurulmuş umutlarım,
Alın yazısı yoksulluk,
Yılların hırsızı mutsuzluk,
Ve ben.

Ben;
Orta yerinde duruyorum kaosun,
Bir yanım karanlık,
Alacakaranlık diğer yanım,
Hiçbir yerde kalmadı aydınlık.
Tüketmeye adanmış suretlerle kuşatılmışım,
Dumanım külüm kalmadan yanmışım,
Kanmışım,
Kandırılmışım,
Adanmışım,
Aldanmışım,
Aldatılmışım,
Güneş ararken gündüz vakti;
Ömrümün zifirisine sarılmışım.

Alı da moru da sizin olsun dünyanın,
Ne hırs artık ne heves,
Ne yaşama sevinci ne de tek bir ses,
Kendi cenazemin yasındayım.
Verin karanlıkları bana,
Maktul benim ve katil siz,
Sona ersin artık cinayetiniz...

Mesut ÇİFTÇİ

Kaynak:

<https://www.edebiyatdefteri.com/siir/1298740/maktulun-siiri.html>

ÖMRÜN GÖLGESİ

Ömrümün gölgesi uzanıyor önümde boylu boyunca,
Ben hayata sırtımı döndüğümde belki;
Hayata,
İnsanlara, asırlık çınar misali dostlara,
Güneşin aydınlattığı onca yalana,
Dost yüzlü ve dost gülücüklü onlarca yılan,
Sırtımı döndüğüm için,
Gölgesi uzanıyor önümde ömrümün, boylu boyunca....

Bu ömre kaç yalnızlık sığıdı,
Kaç damla gözyaşı,
Kaç terk edilme,
Kaç hayal kırıklığı,
Kaç ihanet, kaç uzun gece,
Kaç soğuk kış,
Kaç yazık edilmiş yaz güncesi,
Kaç umutsuz bekleyiş
Ve kaç çaresiz dakika?
Kim bilir bu obez zihnimin kaç çılgılığı yankılandı,
Ruhumun çırılçıplak ve çorak toprağında?

Doğum ve ölüm arasında kısılıp kalan o çizgi,
Yer yer dökülmüş anıları
Ve kir pas içinde kalmış sanki,
Yaradan bereden görünmez olmuş,
Şiir şiir sarılmış merhem ve sargı bezi,
Ne kafiye artık ne redif,
Ne sabah güneşi,
Ne yaşamın eşsiz ateşi,
Ne de yeniden başlamak için dimdik bir elif,
Paramparça olmuş tüm tanıdık suretler,
Faili meçhul bir dehlizde yitirilmiş iyi niyetler.

Gölgesi uzanıyor önümde ömrümün boylu boyunca,
Artık vazgeçmiş olmanın hafifliği omuzlarımda,
Bir film belki,
Belki olur olmaz kafiyeleri ile zihinde beliren bir şiir,
Duyulmayı bekleyen bir ezgi,
Doğum ve ölüm arasındaki bu çizgi,
Ömrüm
Ve gölgesi...

Kaynak:

<https://www.edebiyatdefteri.com/siir/1443133/omrun-golgesi.html>

Ömrün Zemherisinde Söyleşme

İkinci baharın eşiğinde ve gürül gürül çağlayan ömrümün çeşmesinde,
Rengârenk kanatlarıyla çırpınan gönül kuşu, hangi esenliğin peşinde?

Alın yazısının çorak toprağında asırlardır süren bir arayış mı yaşamak denilen,
Yoksa uçsuz bucaksız ve ıssız bir çölde çiçeklerle bezeli bir vaha mı beklenen?

Felekle aramızda bir meseledir şiirime konu olan bu sır kalmış gönül meselesi,
Hangi kitapta yazmış ki bulunabilsin gönül ile zihnin asırlardır süren çekişmesi.

Çaresizlik çiçeğinin dikenleri kanatırken ruhumun el değmemiş dehlizlerini,
Umutla büyüttüm yüreğimin verimli toprağında ölü doğmuş sevda filizlerini.

O filizler ki nazlıdır, yel değse küsüp meyillidirler solmaya; büyümek istemezler,
O kadar emeği görmezden gelir de; dal budak verip bir türlü çiçek açıp yeşermezler.

Bense umuda tutunurum tüm zemheri gün ve gecelerinde kısacık ömrümün,
Beklerim gönül bahçesinin ebruli renklerle bezenmesini ve şenlenmesini gönlümün.

Olmaz hâlbuki hiçbir beklediğim, umduğum ya da umut ettiğim bir kez olsun,
İsterim günlerim ve gecelerim genç bir hevesle türlü türlü heyecanla dolsun.

Ancak hayat bu; vermez her isteyene ve her zaman istediğini dilediğinde,
Baharı beklerken zemheriye çevirir yüreğini insanın, kar düşürür ince ince.

Ne kadar çabalarsan çabala vuslat dedikleri baht işidir, çalışmayla olmaz,
Yalnız tek bir yasa vardır ki kadim ve asırlık; kimsenin ahı kimse de kalmaz.

İncittiği yerden incinir insan ister bilsin isterse bilmesi hiçbir farkı yoktur,
Bu dertten muzdarip olup da semaya vaveyla edip hayıflanan pek çoktur.

Düşünürüm ömrümün zemheri gün ve gecelerinde kimin ahıdır çektiğim,
Bir helallik almaktır kışımı bahara çevirmek için hayattan bir tek dileğim.

Söz geçiremem yine de gönlüme bir kez olsun, buz kesse de tüm duygular,
Vazgeçemem alından morundan, cilvesinden nazından; aydınlansın tüm kuytular.

Kaynak:

<https://www.edebiyatdefteri.com/siir/1471998/omrun-zemherisinde-soylesme.html>

Karlı Günün Güncesi

Karlı bir sabaha uyandım beyaza bürünmüştü tüm kent hava soğuktu,
Yollarda veremli hastalar gibi öksüren otomobil sesleri oldukça boğuktu.

Çıkmak istemedim sıcak sığınağım olan yataktan hoş değildim ben yine,
Melankolik bir anaforda zayıydım; başım dönüyordu, bitap düşmüştüm haliyle.

Ne kadar uyusam da dinlenemiyordu bedenim anlam veremiyordum bu işe,
Zihnim bedenime eziyet ediyordu geceler boyu geçmişle uğraşıyordum peşpeşe.

Hekime gittim bu eziyet son bulsun, gönlüme neşe dolsun diye bende,
Uyuşukluk içinde çölünü yitirmiş mecnuna döndüm antidepressan tesirinde.

Anladım ki böyle olmayacak acılarımla bizzat yüzleşmeliyim erkekçe,
Geçmişten nasıl kaçabilir ki insan ne kadar usta olsa da kıvraklıkta köçekçe?

Ne erkeklik, ne kadınlık para ediyor bu çileye, cinsiyet meselesi değil bu mesele,
Yitirmişim gibiyim korumam gereken ne varsa sanki kurban etmişim ebede ve ezele.

Kapkara ve yapış yapış zifte bulanmış misali yüreğim atamıyor göğsümde,
Kurşun gibi ağır ve kapkara sanki hava, acı veriyor dolanamıyor ciğerlerimde.

Hâlbuki bağı açık bembeyaz gömleğimle abı hayat çeşmesinin malikiydim ben,
Güneş benden alırdı ilhamını, yaşama sevincinin yegâne kaynağıydı bu ten.

Nasıl oldu da soldu hayat dolu yemyeşil hayat bahçemin rengârenk çiçekleri,
El değmemiş hislere, saf ve temiz düşüncelere nasıl bulaştı iğrenç çirkefler?

Bir hata vardı elbet bu işte ama nerede yanılmıştı yanılmaz dediğim zihnim?
Var mıydı bu kadar işkence ve eziyete zerre-i miskal kadar olsa da birazcık iznim?

Bu düşünce silsilesi içinde kıvranıırken sıcak sığınağımda kanter içinde bu sabah,
Bir ses duydum derinlerden sesleniyordu ruhuma; Sen olamazsın asla iflah!

Titredim bir an döndüm sağa sola, aradım derinlerden gelen sesin sahibini,
Hiçbir yer de bulamadım hakikati söyleyen bu sözlerin hakikatli zahidini.

Kalktım koştum aynalara baktım gözlerimin altındaki mosmor halkalara,
Ağarmış saçlarıma, kır düşmüş sakallarıma ve artık kırıışmış şakaklarıma.

Genç yaşta ihtiyarlamış, dert ve çile ile yoğurmuştum ömrümü biraz da isteyerek,
Romantik bulmuştum sanırım bu bedbaht durumu yaşatmıştım kendime inleyerek.

İnsan biraz da kendi istiyor ve kendi çağırıyor bedbahtlığı bunu anladım,
Açtım perdeyi pencereyi tertemiz kar havasını ciğerlerimde ağırladım.

Karar verdim ömrümdeki tüm karanlığı aydınlatmayı söz verdim benliğime,
Yeter artık diye haykırmıştım ruhumun dehlizlerine yeter demiştim çektığıme.

Sende sevilme ve istenmeyiver herkes sevinecek diye bir yasa mı var dünyada,
Asil yalnızlığının hükümdarlığında kapat kulaklarını her türlü yanık feryada.

Kara kalemin ak kağıt üstünde raksına ekle kıvrak figürleri ve yepyeni ezgileri,
İşte böylece karaladım ekledim ak kağıt üzerine günümü anlatan bu beyitleri.

Mesut ÇİFTÇİ

Kaynak:

<https://www.edebiyatdefteri.com/siir/1472174/karli-gunun-guncesi.html>

Adı Aşkmış

Sessizliğe bürünmüş sensizliğimin ıssız kırsalı,
Matem içinde kalmış ömrümün hayat dolu yılları,
Gelemeyecek olanı beklemekten usanmış,
Ama uslanmamış beklemekten yalancı baharları;

Gönlüm...

Ne ölçü bilirim ne uyak; ne kafiye ne de redif,
Sevda dilinden dökülenler edilebilir mi tasnif?
Tüm alfabe zihnimden bir kalemde silinmiş,
Ne bir ses kalmış; ne ahenk ne de tek bir elif.

Oysa ne çok severdim raks etmeyi kelimelerle,
İlmek ilmek dokurdum dizeleri süslü hecelerle,
Bir lal oldum şimdi sanki hiç konuşmamış gibi,
Hem kör, hem dilsiz eyledi bir ahu; nazlı gözlerle.

Bilmezmişim bu derdin ne olduğunu adı aşkmış,
Tüm varlığıyla koşulsuz ve şartsız adanmış ,
Aramakla bulanamaz, kimsecikler tanımlayamaz,
Ne romanlar, ne şiirler ne de filmlerde varmış.

Çaresi, şifası yok; yardan gayrısında da bulunamaz,
Bütün dünya bir olup toplansa bu yarayı saramaz,
Bir değil bin güneş birleşip ışık tutsa yüreğine,
Nazlı yârin tek bir tatlı gülüşü gibi yüreğini ısıtamaz.

Gönlüm...

Bekle şimdi seni böylesi mecnun edeni sabırla,
Düştün sevdanın çölüne hürmet ile çileni ağırla,
O çile ki tüm alemin yaratılışına sebeptir,
Aşktır yokluğu var eden, unut her şeyi; bir tek bunu hatırla.

Mesut ÇİFTÇİ

Kaynak:

<https://www.edebiyatdefteri.com/siir/1472377/adi-askmis.html>

Anksiyete

Mutsuzum,

Mutsuzsun,

Mutsuz...

Hangi tekil şahısta çekersen çek,
Aynı anksiyete karşılıyor insanı.
Yeşilini artık yitirmiş bir ormanın
Antidepresan almış uyuz aslanı.

Sensin aynalardaki bezmiş şahıs,
Bu dağılmış saçlar, belirgin göz torbaları,
Uykusuzluk mu yoksa obezite mi sorunun,
Yoksa geçmişin bir türlü silikleşemeyen ruhları mı?

Hep mi yağmur yağsın,
Çiçekler açmasın mı hiç?
Üşüyelim mi yaz kış,
Bir kere bile dinlemeyelim mi övgü ya da alkış?

Herkes ister sevmeyi,
Hadi sevmekten de vazgeçtik,
Bir nebze olsun takdir edilmeyi,
Takdiri bir puanla kaçırmış olsa da
Zarif bir şekilde teşekkür edilmeyi.

Ama ne zerafet var bu çağda ne de nezaket,
Varsa yoksa kabalıkla tütsülenmiş vahşi şiddet!
Sokaklardan, caddelerden, evlerden
Yanık kokusu gibi yükselen o keskin hiddet!

Kadına, çocuğa, hayvana ve dahası dünyaya,
Merhameti unutmuş bu zihniyet,
Kınanmıyor da artık,
Kokuşmuş çöp yığınlarından ibaret.

Her kafaya kazanmış,
Her deriye yapışmış,
Her beyne işlenmiş,
Her yürek katledilmiş,
Bir sen değilsin terk edilmiş.

Tekil çoğul tüm çekimlerde aynı serzeniş;

Mutsuzuz,

Mutsuzsunuz,

Mutsuzlar...

Kaynak:

<https://www.edebiyatdefteri.com/siir/1477984/anksiyete.html>

Korku

Ömür yanılısamamın en zifiri karanlığına doğdun sen güneş misali,
Gönül sayfalarımın bitip tükendiğini zannederken ben buldum visali.

Meğerse boşa koşmuşum yıllar yılı var olmayan bir emelin peşinden,
Nasibim benimle gelirmiş de ben bilmezmişim, üzülmüşüm derinden.

Üzülme artık ey gönül, düşüme suratını feleğe ve sabırla büyüt aşkını,
Yitirme bulduğun bu baharı, kıymetini bil ve devşir derhal başına aklını.

İnsan bu pek bilmez sahip olduğunun kıymetini; ister hep var olmayanı,
Var olunca bu kez yeni bir menzile koyar hevesini, arzusunu ve muradını.

Sen öyle ahmak olma sakın, sıkı sarıl yıllar sonra kavuştuğun bu murada,
Değişme onu hiç zaman, hiçbir yerde, hiçbir şeyle olma şaşkın bir budala.

Sen bilmezsin ancak bu ömür denilenin baharı da vardır allı, morlu ve çiçekli,
Yalnız boranını kışını, yağmurunu yaşını, çakılını taşını bilsen de sen ve çilesini.

Yalnız bir büyüdür ki bu en kolay solan çiçek her zaman en güzeli olmuştur,
Acı patlıcanı kırağı çalmaz diye atalar yıllar yılı dilden dile söylemiş durmuştur.

Bu nazlı çiçeğe yüz çevirsen bir an olsun bil ki kaybolur gider alın yazından,
Zifiri karanlık hiç gitmemiş gibi kaplar tüm ruhunu sökölür kalbin bağrından.

Bu nasıl bir korku ki yeni kavuşmuşken nazlı yâre asırlık bekleyişin ardından,
Kavuşmanın sevincini kursağında bırakırcasına bir korku, henüz hiç yaşanmadan.

Kaynak:

<https://www.edebiyatdefteri.com/siir/1499557/korku.html>

EBEDİ İKRARIM

Varsın desinler bana yobaz,
Ben peygamberin izindeyim.
Yalnız Allah'a eylerim niyaz,
Ben Muhammed'in izindeyim.

Sevmese de olur hiçbir fani,
İstemeler de gölgemi dahi,
Sürseler de ilden ile beni,
Ben peygamberin izindeyim.

Yalanlar; iftira, desise ve hile,
Ulaştırmaları hiçbir menzile,
Yaşamak mümkün değilse bile,
Ben Muhammed'in izindeyim.

Tüm cihan dursa karşımda,
İdam çıkmış olsa hakkımda,
Benliğim kalmışsa başımda,
Ben Peygamberin izindeyim.

Eğilmem zulmüne zalimin,
Can veririm uğruna dinimin,
Duyan duysun ikrar ederim;
Ben Muhammed'in izindeyim.

Bağından bahçesinden kovsalar,
Yetmiş iki buçuk millete sorsalar,
Bir olup yerden yere vursalar,
Ben Peygamberin izindeyim.

Sarhoş olup dalga geçer namazımla,
Yobaz görür beni yaratana niyazımla,
Öleceğimi de bilsem son avazımla,
Ben Muhammed'in izindeyim.

Yalan dünya bilmez insan sonunu,
Şakiler giyer şeytanların donunu,
Ehli cehennemim duymam soluğunu,
Ben Peygamberin izindeyim.

Harap Mesudum dökerim kanlı yaşı,
Allah yoluna koymuşum dertli başı,
Ahir zamanda bu garibin yaşayışı;
Ben Muhammed'in izindeyim.

MESUT ÇİFTÇİ (16 Ağustos 2023 / KIRŞEHİR)

Kaynak:

<https://www.edebiyatdefteri.com/siir/1499940/ebedi-ikrarim.html>

Varlık Sancısı

Er ya da geç son bulacak her şey,
Bu mavi, bu yeşil, bu rüzgar ve bulutlar,
Hiç var olmamış gibi kalmayacak hiçbir şey,
Değersiz kayalar ve hatta hayvanlar ile insanlar.

Bu son gerçekleştiğinde ve her şey sona erdiğinde,
Yine akmaya devam edecek (eder ya) zaman,
Yokluğun ıssızlığında her şey varlığını yitirdiğinde,
Anımsanabilecekler mi diğerleri tarafından?

Yani öncesinde var olan birileri daha varsa,
Ve zamanın derinliklerinde yok olmuşlarsa,
Nasıl bilebiliriz var olup olmadıklarını,
Onlara dair hiçbir iz geride kalmamışsa?

Var mısın yok musun bilemeden bunu bile daha,
Ulaşmak için uğraşırken bir an olsun refaha,
Çepeçevre dolaşan koskoca evrenin farkında mı insan?
Belki de hiç biri çıkamayacak geceden sabaha...

Heyhat! Ne çözümsüz bir bilmece bu zihinlerdeki,
Bilmemek kadar kötüsü var mı hayattakini?
Nereden geldik ve nereye gitmekteyiz an be an,
Ölümün ötesini nasıl tahayyül etmeli insan?

Kaynak:

<https://www.edebiyatdefteri.com/siir/1500084/varlik-sancisi.html>

Tarafı İlahiyeye Şikayet

İnsanım diyen insana eder mi hiç eziyet,
Mazluma zulmü eylemiş kendine meziyet,
Kalmış mı ki sende zerre kadar haysiyet?
Acize, düşmüşe efelik etmek midir marifet?

Emekli öğretmenim diye görmüş hürmet,
Ayyaş kafasıyla yapıyor cahilce siyaset,
Sözlerinden biri küfürse diğeri kıyamet,
Deyyusun tek bildiği ancak küfür etmek.

Sustuysak edep erkan bildiğimizden,
Yaşlıya hürmeti adap bellediğimizden,
Yoksa bir şey gelmez değil elimizden,
Korkuyor değiliz soysuz köpekliğinden.

Tarihine, halkına, dinine söven pis köpek,
İstedığın kadar havla seni aşâğılık tezek,
Sen bu milletin karşısında kara bir böcek,
Elbet senin de hesabın bir gün görülecek.

O hesaptır ki ilahi adalet; hassas bir mizan,
Geçmez ne akçe, ne altın, ne iftira, ne yalan,
Malın, mülkün, itibarın; kurtaramaz seni cihan,
Zalime, haine, alçağa vardır çetin bir imtihan.

Zannetme ki sahip oldukların senin eserin,
En büyük yanılığsıdır bu ahmak beşerin,
Geçer gider bu varlık sandığın demlerin,
Kalmaz geriye hiçbir tonu hayatın, renklerin.

Harap Mesut edeple sükût etse de bir lahza,
Şiir ile ilan eder köpekliğini; sakız eder halka,
Etmez şikâyetini kimseye yalnızca yollar arşa,
Elbet arşın sahibi görür hesabını ilahi mizanda.

Kaynak:

<https://www.edebiyatdefteri.com/siir/1500194/tarafı-ilahiyeye-sikayet.html>

Belki Yağmur Yağar

Gönlümün kırsalında hüküm süren çöl iklimine inat,
Bu bahar, bu allı morlu çiçekler, bu renk cümbüşü kanat,
Bir meleğin bakışı,
Bir meltem rüzgârı,
Bir tatlı serenat,
Kurak ve çatlamış topraklar üzerine birkaç damla huzur,
Ve kaybolan zorluk, var olan rahat,
Yoksa yakın mıdır asırlardır beklenen vuslat?

Benim varlığım çileli bir varlık,
İçin için yakan, pençe pençe sıkı yapış yapış bir darlık,
Yalnızlığın ıssızlığıyla yoğrulmuş karanlık bir krallık,
Bazen acı veren bir yokluk,
Bazen bunaltan bir yoksunluk,
Asırlardır hüküm süren bir zalim başıbozuk;
Gönlüm...

Kabul olmuş bir dua mı yaşanılan,
Yoksa zifiri karanlık bir beddua mı karşılaşılan?
Defalarca atsam da kendimi derin uçurumlardan,
Belli ki bırakmayacak ellerimi hayat,
Menziline ulaşmadan.

O menzil ki doğduğum anda kazanmış bir kez anlıma,
Ne öldürür, ne ondurur;
Ne güldürür, ne öldürür;
Bırakmaz, terk etmez ve asla vazgeçmez
Yapışmış bir kere, bir araya gelmez yakama.
Kadersizin kaderi,
Kismetsizin kısmeti gibi sıkışmış,
Feleğin o meşhur çarkına,
Ya varılır,
Ya varılmaz belli belirsiz bir ihtimalin farkına.

Güneş bu kadar tepedeyken yağmurunu bekler yüreğim...

Kaynak:

<https://www.edebiyatdefteri.com/siir/1501226/belki-yagmur-yagar.html>

Yüzüncü Yıl Muştusu

Korkma, sarsılmaz asla temeli Cumhuriyetin,
Yüz yıldır kök saldı içinde ebediyetin,
Asırlardır sancaktardır hürriyetin,
İman dolu göğsündedir Aziz Milletinin.

O Millet ki küllerinden yeniden doğdu,
Garbın afakında nice hainleri boğdu,
Nice namahrem eli sinelerinden kovdu,
Tüm hain tuzakları birer birer bozdu.

Nazlı hilalin göğsündeki şanlı yıldız,
Şafaklarda dalgaları şafaklardan farksız,
Can vererek vatan toprağını kayıtsız,
Egemenliği teslim etti sahibine şartsız.

Atanın izinde nice yüzyıllara,
Ant içtik hep birlikte varmaya,
Muasır medeniyete ulaşmaya,
Zamanın ötesinde var olmaya.

Yüzüncü yılında Cumhuriyetin,
Nice bin yıllarına ettik yemin,
Böylesi şanlı bir galibiyetin,
Muştusundayız kendimizden emin.

Kaynak:

<https://www.edebiyatdefteri.com/siir/1505793/yuzuncu-yil-mustusu.html>

Yüzüncü Yılında Cumhuriyetin

Yüzüncü yılında Cumhuriyetin; daha gür sesimiz, biz daha genciz,
Hiç sönmedi, sönmeyecek asırlardır yanan bağımsızlık ateşimiz,
Korkusuz ecdadımızın izinde, memleket sevdasında yüreklerimiz,
Yüzüncü yılında Cumhuriyetin; daha gür sesimiz, biz daha genciz.

Tarih yazan ecdadın, tarihe sığmaz destanlarının varisleriyiz biz,
Dünya durdukça haktır, hakkaniyettir; adalettir eşsiz emanetimiz,
Şüheda toprağımızda ve şanlı bayrağımızda var olur yüreklerimiz,
Yüzüncü yılında Cumhuriyetin; daha gür sesimiz, biz daha genciz.

Alın ak, ruhu pak, vefakâr elleri tertemiz; Aziz ve Necip Milletimiz,
Tarihe bak, var mıdır emsali? Böylesi temiz bir cihetin neferleriyiz,
Yılmadık asla ve yılmayacağız! Mazlumlar için çarpar yüreklerimiz,
Yüzüncü yılında Cumhuriyetin; daha gür sesimiz, biz daha genciz.

Sarmış olsa da dört bir yanı zalim sırtlan sürüsü bağlansa da ellerimiz,
Yüz yıl önce nasıl kırmışsak tüm zincirleri yine yer ile yeksan ederiz,
Samsun'da, Erzurum'da, Amasya'da, Sivas'ta sözleşmiş yüreklerimiz,
Yüzüncü yılında Cumhuriyetin; daha gür sesimiz, biz daha genciz.

Gazi Atamızın izinde, ilkelerinin peşinde; bağımsızlıktır karakterimiz,
Muasır medeniyet seviyesinin ötesinde, ne durmak ne yorulmak biliriz,
İnönü, Sakarya, Afyonkarahisar ve Ankara hem dem olmuş yüreklerimiz,
Yüzüncü yılında Cumhuriyetin; daha gür sesimiz, biz daha genciz.

Bin yıllar geçse de üzerinden sönmeyecek taşıdığımız meşalemiz,
Bin yılların bize emanetidir sırt sırta, omuz omuza yüklendiğimiz,
Zamana meydan okuyan, aynı can, aynı kan ve aynı yüreklerimiz,
Yüzüncü yılında Cumhuriyetin; daha gür sesimiz, biz daha genciz.

Mesut ÇİFTÇİ

Kaynak:

<https://www.edebiyatdefteri.com/siir/1506067/yuzuncu-yilinda-cumhuriyetin.html>

BULAMADIM

Aradım insanlığı dört bir yanda,
Nice insan gördüm sözlü beyanda,
Herkesin insanlığı aşikar ayanda,
Bulamadım kendime bir dost dünyada.

Kimi kusur arar görmez gözleri,
Kimi kibirden sağır, duymaz sözleri,
Kiminin dünya malıyla yanar özleri,
Bulamadım kendime bir dost dünyada.

Ben yanarım ateşim kendimi yakar,
Küle dönmüş ömrüm, kalmışım naçar,
Boz bulanık sele kapılmış akar,
Bulamadım kendime bir dost dünyada.

Geldim gidiyorum vefa görmeden,
Yalan dünyada bir kez, sefa sürmeden,
Ölüm meleğine ruhu, teslim etmeden,
Bulamadım kendime bir dost dünyada.

Harap Mesut neylesin buymuş kaderi,
Her gece dost eyler hüznü kederi,
Ana, baba, kardaş hepsinden ileri,
Bulamadım kendime bir dost dünyada.

Mesut ÇİFTÇİ (23/10/2023-KIRŞEHİR)

Kaynak:

<https://www.edebiyatdefteri.com/siir/1510258/bulamadim.html>

Gözlük

Yeterince çirkin değilmiş gibi,
Bir de gözlük aldı şişman adam,
Söylediklerinden pişman adam,
Yaşadıklarından obez,
Gözleri de görmüyor bu kez,
Utanmaktan yorulmuş,
Göbeği kat kat olmuş,
Şişman adam...

Nefesi dar; ensesi kalın,
Düşünceleri yalın,
Memeleri de çıkmış aptalın,
Gözleri de bozulmuş zavallının.
Şişman adam,
Ömrü boyunca pişman adam.

Kaynak:

<https://www.edebiyatdefteri.com/siir/1524848/gozluk.html>

Geriyeye Kalan

Acıyla açıldı gözlerim yeni güne,
Bedenim sağlamdı belki
Ama ruhum paramparça.

Ne sabahlar yaşadım ben oysa
Güneşi çağırırdım neşeyle,
Karanlık utanırdı yaşama hevesimden.
Evrenin ışığı yükselirdi göğsümden,
Mutluluk akardı gözbebeklerimden.
Gökyüzü umudumdan alırdı maviliğini,
Yıldızlar kıskanırdı hayallerimi.

Sonra birdenbire,
Sonra ansızın,
Kuraklaştı yüreğimin kırsalı.
Bozkırda değil üstelik
Yeşile hasret uçsuz bucaksız bir çöl,
Ne bir damla su ne de küçük bir göl.
Yağmura suya hasret asırlar geçti sanki
Aydınlığa hasret karanlık seneler.

Yaşlandık mı yoksa
Bu sebepten mi bu kadar çile?
Yaşamadan da yaşlanır mı insan,
Yaşamadan da kırışıklar yerleşir mi suratına?
Yaşadım ben de herkes kadar oysa.

Belki ispat edemem ama
Bende umut ettim,
Bende hayal ettim,
Bende gönül verdim,
Bende sevdim,
Bende sevildim.

Bende tutuldum bir çiçeğin kokusuna,
Bir şarkının kuytusuna,
Bir ağacın serinliğine,
Gökyüzünün derinliğine
Ve güneşin aydınlatmasına ruhumu.

Hiç var olmamış gibiyim ya şimdi,
Oysa en çok ben vardım bir zamanlar,
Zihnimde silikleşen hatırlar,
Birer birer unutulmuş anılar
Ve geriye kalan
Yalnızca acılar...

Kaynak:

<https://www.edebiyatdefteri.com/siir/1525557/geriye-kalan.html>

Son bir kez

Son bir kez konuşsaydık seninle...

Kavga etseydik de olurdu,
Bağırıyorduk avazımız çıktığı kadar,
Küfür etseydik ağız dolusu,
Açsaydık bayramlık ağızımızı,
Birbirimize.

Son bir kez baksaydım gözlerine,
Son bir kez işleseydi sesin zihnime,
Ellerinin sıcaklığını,
Bedeninin kıvıltısını,
Nefes alış verişini
Ve hatta iç çekişini,
Son bir kez hissetseydim.

Olmadı...

Her ölüm ansızın gelir
Ve her ölenin ardından
Bu pişmanlık hissedilir. (-miş)

Bilmiyordum...

Öğrendim....

Kaynak:

<https://www.edebiyatdefteri.com/siir/1525999/son-bir-kez.html>

Ömür Dedikleri

Ömür demişler;
Doğum ile ölüm arasındaki kısa seyahate,
Bir varmış, bir yokmuş
Masal misali bir rivayete,
İşte doğdum,
İşte ölüyorum,
Yaşadım mı?
Hiç sanmıyorum.

Bir;
Doğdum
Ve bu pek mühim bir mesele değildi,
Ne dağlar yerinden oynadı,
Ne gökler yere döküldü,
Ne ateşler yandı,
Ne ateşler söndü,
Ne bir yıldız kaydı,
Ne bir kuyruklu yıldız belirdi gökyüzünde.
Yalnız bir kişi eklendi milyarlar içinde.
Yalnız, ıssız, bahtsız bir rakam
Öyle enikonu düşünmeyecek,
Öyle sıradan,
Öyle olmasa da olur bir;
Bir.

İki;
Çocuktum,
Çokluk olamadım,
Teklikten bir türlü kurtulamadım.
Tek sayının asılsızlığı,
Yaşamının karşı konulmaz ıssızlığı,
Kalabalık değildim demiyorum,
Yalnızlığa değiniyorum,
Yalnızca ve yalnız satırlarla,
Sonra büyüdüm acılarla,
Sancılarla,
Sanrılarla,
Sarılmak istedim satırlarla.
Olamadım bir türlü;
İki.

Üç;
Öleceğim,
Hiç yaşamamış gibi,
Biliyorum,
Ölenleri görüyorum,
Tekliğim eksiliyor bir bir,
Sevdiklerim,
Sevmediklerim
Cenaze namazlarında tekbir,
Tekbir gömüyorum bedenlerini,
Toprağın derinine,
En derinine,
Yüreğimin enginine,
Sığdırmaya çalışıyorum hüznle,
İnsanları
Ve sanki ben ölmeyeceğim,
Gülünç;
Üç.

Kaynak:

<https://www.edebiyatdefteri.com/siir/1526549/omur-dedikleri.html>

Yanılığı

Hayır dostum...
Zaman bize hiçbir Şey vadetmedi,
Biz bir Şeyler umduk kendisinden,
Bıçak gibi kesilen
Ve bir uęurumdan dūŐer gibi kayalıklara,
Hayal kırıklıklarımız arasında,
Nazlı bir gūl yetiŐtirmek istedik.
Kırmızı yaprakları olan,
Kan kırmızısı
Ve dokunmaya kıyılmayacak yumuŐaklıkta.

Hayır dostum...
Yeryūzū bize hiçbir Őey vadetmedi,
Būylesi yaŐamayı biz seętik,
Çöpler arasında
Ve en sefil halimizle
Cenneti dūŐlerken Őstelik
Cehennem Őncesi kūçūk bir mola
Dūnyamız, hırslarımız
Ve lanet olası kavgalarımız.
Hepsi bizim tercihimizdi.

Hayır Dostum...
Kurtulmayı hiçbir zaman dūŐlemedik,
DūŐlerimiz farklıydı bizim,
Hayallerimiz ucube,
Bir sirkten kaęmıŐlardı sanki.
Uzayı keŐfetmek gibi,
Gezegenlere taŐımak gibi,
TaŐınmak gibi,
Can sıkıcı.
Ruhlarımız mengenerde sıkıŐıyor,
Gözlerimiz kōr
Ve kendi çığlığımızı bile duymaz olmuşuz.

Hayır dostum...
Her gece doğan ay bize hiçbir Şey vadetmedi
Ve gūneŐ gūzel gūnlerin Őarkısını mırıldanmadı,
Biz dūŐledik evrenin Őarkısını
Ama eŐlik etmedik melodisine,
Galaksiler dolusu ahmaklıklar içinde,
Sonsuzluđu dūŐledik,
Sonlu bedenlerimizle.
Toprak için yaŐadık
Ve sonunda toprak olduk işte.

Hayır dostum hayır!
Bu gezegen bize hiçbir Şey vadetmedi,
Hiçbir zaman en Őzel sizensiz demedi,
Biz uydurduk bu yalanı
Ve o kadar inandık ki yalanımıza,
İŐledi tūm kanımıza
DūŐünmeden dōktūđūmūz kanımıza.
SavaŐlarla
Ve katliamlarla dolu hayatımıza.

Kaynak:

<https://www.edebiyatdefteri.com/siir/1527324/yanilgi.html>

bizim gibi

Ayrı düştük,
Bir daldan kopan iki yaprak gibi...

Savrulduk yelin önünde,
Bir o yana,
Bir bu yana...
Daha dün hâlbuki yan yana,
Bitmez tükenmez sandığımız saadetimizle,
Sözümüne sonsuz birlikteliğimizle,
Yani bizim olan her bir şey ile işte,
Hayat olurduk birbirimize.
Zamanın kanlı pençesinde,
Sökülüp alındı avuçlarımızdan,
Biz dediğimiz ne varsa işte.

Bir düştü belki yaşadıklarımız,
Var olmayan zamanlar,
Artık var olmayan anılar,
Öylesine söylenmiş bir yalan gibi,
Bir güne ömrüm diyen kelebek gibi,
Hırçın okyanusun beyaz köpükleri gibi,
Bir varmış, bir yokmuş gibi,
Bizim gibi...

Kaynak:

<https://www.edebiyatdefteri.com/siir/1527557/bizim-gibi.html>